



SZÉPIRODALMI ÉS ISMERETTERJESZTŐ KÉPES HETILAP.

Kiadó-hivatal:
IV., Képiró-utca 5-ik sz. I. emelet.

Ide intézendő minden a lap anyagi részét
illető közlemény.

Előfizetési árak:

Egész évre. 4 frt.
Fél évre. 2 „
Negyed évre. 1 „

A CSALÁD LAPJA MEGJELEN:
minden vasárnap.

Felelős szerkesztő:

OZORAY ÁRPÁD.

Szerkesztőség:

IV., Képiró-utca 5-ik sz. I. emelet.

Idé intézendő minden a lap szellemi részét illető közlemény.

Közlésre szánt kéziratoknál kérjük a
papírnak csak egyik oldalára írni!

A leveleket kérjük bérmentesíteni!

Kéziratok visszaküldésére nem vállalkozhatunk, azonban
közlésre el nem fogadott kéziratok kiv. natra két hétig vi-
szabadatnak.

Az arcképtitka.

— Beszély. —

Irta: **Balázs Sándor.**

(Folytatás.)

Apósom külön volt.
Nemesak külön, több volt. Embergyűlölő volt.
Vagy ha épen nem is gyűlölte de lenézte és megvetette őket.

Nem bizott senkiben. Még saját gyermekeiben sem.
Azt hitte, hogy mindenki, ki szeretetet és ragaszkodást mutat iránta, azt egyedül és kizárólag önzésből teszi.

Mily csalódások és szomorú tapasztalatok idézték elő az öreg urban e gyanút és megvetést soha sem lehetett megtudni. Zárkozott, hallgatag ember volt, ki nem közölte senkivel gondolatait, senki iránt sem volt közlékeny, s így különöse örökös talány maradt.

Maig is az, anélkül szállt sírjába, hogy emberekkel és világgal való meghasonlásának indokait és titkát megismerhettük volna.

Külön volt legfeltűnőbb nyilatkozott végrendeletében.

Világosan kikötötte, hogy hátrahagyott vagyonát, házait, szőleit, butorait és mindennemű ingóságait természetben kell felosztani örökösei között. Eladni semmit nem volt szabad.

De a mi a legkülönösebb volt végrendeletében: ha-

tározottan ki volt kötve, hogy a tárgyak általa megszabott árain változtatni nem szabad, azt örökösei azon értékben tartoznak elfogadni és egymás közt felosztani, a mint ő meghatározta. Megbecsült minden tárgyat, a legkisebb butordarabig, s a megszabott árakat a végrendelethez csatolt tárgyjegyzékben pontosan följegyezte.

Különöse és szeszélye különösen a tárgyak megbecsülésében és azok árának megszabásában tünt ki leginkább. Csodálatos mértékkel mérte a dolgok értékét.

Némely tárgyak értékét szembetűnően csekélyre szabta, míg más jelentéktelen, sőt majdnem értéktelen dolgokat és apróságokat bámulatosan magasra felbecsült. Nem a dolgok tényleges, valódi értéke szerint, hanem csupán saját szeszélye és képzeleti érték s önkényesen felállított mérték szerint szabta és határozta meg az árakat.

Házainak és szőlőinek becsárát úgy szabta meg, hogy azok a dolgok és viszonyok állásával a legszembetűnőbb ellentétet képeztek, s a csodálatos végrendelet felbontásánál méltán ámulatba ejtettek mindenkit. A legnagyobb házát legcsekélyebbre becsülte s legjobb szőlőjének legkisebb árt szabott.

Egy rozzant, s még nagyapjától rámaradt karszék

árát ötven forintra szabta, míg két lovának szekerének becsértékét, mely legalább ötszáz forint értéket képviselt, százötven forintra szorította alá. Egy nagy tükrös íróasztalt, egy fiatal mester remekét, mely művészi kidolgozásával minden műértő figyelmét azonnal magára vonta, tizenöt forint értékben vett a lajstromba, míg saját arcképét, egy kontár mázoló munkáját, melyen egyetlen vonása sem volt eltalálva, kétezer forintra becsülte fel. Legszebb tajtpipája egy forint ötven krajcárral, elrongyolt esernyője pedig tíz forinttal szerepelt a hagyatéki lajstromban.

De ez még nem volt minden. A legbámulatosabb e külön végrendeletében az volt, hogy ő az osztályt, a vagyont felosztását három részre, mert amint önk is tudják három gyermeke volt, szintén maga hajtotta végre. A végrendelet mellé az összes ingó és ingatlan tárgyaknak három csoportozata volt mellékelve, melyek mindegyike az öreg úr által felvett tételek szerint egyenlő értéket képviselt ugyan, de a valóságban éppen nem volt igazságos felosztásnak tekinthető. Különösen a kétezer forintra felbecsült arckép a csoportozatot, melyhez tartozott, a más kettő mellett egészen háttérbe szorította, s így előre látható volt hogy az. kinek ez jutand, a három osztozó között a legrövidebbet húzandja.

A végrendelet a csoportozatok között szabad választást engedett az örökösöknek. A választás sorrendjét pedig látszólagos igazságtalansággal akkép állapította meg, hogy először a legöregebbnek adott jogot a választásra, azután a közbensőnek s végre a legfiatalabbnak.

S a legfiatalabb nőm volt, s így számára csak anyiban volt szabadválasztás, a menyiben azt kellett elfogadnia, a mi testvérei közül egyiknek sem kellett.

Szembeszökőleg részrehajló és igazságtalan intézkedés, mely ellen azonban azon szeretet és kegyelet folytán, melylyel az öreg úr iránt viseltettünk, sem én, sem nőm felszólalást nem tettünk. A más kettő természetesen még kevésbé tett, miután az a mi rövásunkra számukra biztosított előnyt.

A megosztás, úgy a mint az öreg úr végrendeletében elrendelte, a temetés után mindjárt másnap megtörtént.

A legidősebb testvéré levén az elsőség, az sietett magának a legnagyobb házat s a legnagyobb szöllőt kiválasztani.

Ekkor a másikra került a sor, ki természetesen a közép nagyságú házat és szöllőt választotta magának!

Nőmnek a legkisebb ház, legkisebb szöllő, s az ingó csoportozatából az jutott, melyben az öreg úr arcképe kétezer forint becsárral volt felvéve.

Ez szembeszökő és szándékos megrövidítésnek látszott ugyan nőm részére, de azért legkisebb panasz és zúgolódás nélkül fogadtuk el, s az öreg úr emlékezetét egyetlen keserű vagy szemrehányó megjegyzéssel sem sértettük meg. Pedig az öreg úr e szeszélyes s ránk nézve hátrányos intézkedése annál meglepőbb lehetett, mert az öreg úr életében nőm iránt mégleg több előszeretetet tanúsított, nőm pedig éppen semmi okot nem adott arra, hogy ily szembeötlőleg háttérbe szoríttassék.

A végrendelet azt is határozottan elrendelte, hogy az örökösök az osztály bevégezése után a részükre jutott ingóságokat azonnal elvitessék, s így a végrendelet végrehajtása a temetést követő huszonnégy óra alatt teljesen végrehajtottassék.

Minden úgy történt, mint az öreg úr meghagyta.

Mindegyik fél kocsit hozatott, s elszállította ingóságait.

A más két testvér bizoyos szánakozást és részvétet negélyező kárörömmel, nőm pedig azon komolysággal és szomorúsággal, mit az atya halála minden szerető gyermek szívében kell hogy ébresztszen, még akkor is, ha netán irányában a boldogult részéről igazságtalanság követtetett volna el.

Nem az fájt nőmnek, hogy az örökségben rövidséget szenvedett, hanem az busította, hogy atyja őt kevésbé szerette testvéreinél.

A végrendelet intézkedései legalább ezt gyanították.

De csalódtunk, mindnyájan csalódtunk.

Épen ellenkezőleg állott a dolog.

Apja éppen ő róla gondoskodott legbőkezübben.

(Vége következik.)

Cz . . . L . . . -hoz.

(1852.)

Ha névnapodat majd ünnepeled :
Körödben egy szárnyas angyal lebeg,
Az én szerelmem az !
Körül lebeg, mosolygva enyeleg
S megsugja hogy szíved hiven szeret
Mint napot a tavasz.

Te vagy napom ! sugárod éltetón
Hatott szívemre és ez áldva lőn . . .
Áldás vagy lyány nekem !
Napraforgó virágod hű szíven,
S merre mégy : e szív követ hiven
S rólad zeng énekem.

Szeress leány ! deríts reám tavaszt
Szívemben az virágokat fakaszt,
Nemes virágokat.
Virágait mind néked szentelem.
Oltára lesz képednek kebelem
S e kép nyugalmat ad.

Nyugalmat ad keblemnek és a szív
Mely most csatát kétségek ellen vív —
Kebled fölé borul.
Ez érző szív — mely most fájón dobog —
Érző szíved fölött pihenni fog
Hevülve, boldogul.

Szép két szemed bűvös fényvel ragyog
Miként az éj ölén a csillagok
Ha tiszta, kék az ég.
Ha rám szemed remény-sugárt lövell
Oltári lángra gyul szív és kebel
S csupán te értted ég

A fény — a hir csilláma oly hideg !
Az érző szívet nem hatja meg,
A szív — szívet keres.
Égő az én szívem, s tied leszen
Lángolva fog pihenni szíveden
Csak érttem élj s szeress.

Ha csókban ajkink összeforranak
És fölragyog szívünk egén a nap :
Az égő szerelem :
Nem félve vész, virágokat szedünk
Bübájos kert leend az életünk
Hol üdv-virág terem.

Óh jőj e kertbe, hol virág tenyész,
Hol meghajol a szív előtt az ész
S a szív szíven dobog . . .
Ajkon az ajk, a kéz kézben pihen
S susogva zeng az égi szó : „Igen !“
Szívem szeretni fog.

Pap Gábor.

Farsang utáni komoly tréfa.

Novella.

Irta: Vasvári Ferenc.

(Folytatás.)

Távozott hölgységétől, kivel éppen most hagyta félbe a táncot, s nejehez lépett. — Gyöngéden elvonta lovagjától, tudtára adta a mende-mondák tárgyát és saját aggodalmait, hogy Alice könnyen veszélyeztetheti jó hírét ily viselettel.

Alice, felelet helyett megvető tekintettel mérte végig férjét s büszke magatartással sietett a kapitányhoz.

Akosban elhült a vér, megdermedve állott helyén s nézett a táncba induló nő után, ki mélyen megsérté.

Gúnyos püsszegéseket vélt hallani maga körül... ha ezt a jelenlevők észrevették, mit fognak hinni felőle? ... Mi egyébnek fogják őt tartani, mint szegény, lealázott bolondnak, kit orránál fogva hurcol a nőszeszély?

A megaláztatás és szégyen érzete majd megfosztá őt lélekjelenlététől.

A zene megzendült. Akkor jött eszméletre, midőn a szép özvegy, kint az imént hitt táncra, feléje közeledett s figyelmezteté.

Ákos nyugalmat akart erőtetni; bocsánatot kért figyelmetlenségeért, s mert szavát vissza nem vonhatta, táncba indult.

Gondolatai neje jelleme körül tévedeztek, nem is foglalkozott egyébvel s nem vette észre, hogy a szép asszonynyal a tánc után is együtt maradt, ki karját az övébe öltve, némán, elmerengve haladt oldalánál. — Ki tudja, mily gondolatok keletkeztek a szép nő agyában? ... Tán ő maga is meg volt lepette általuk s nem ismerte föl veszélyességüket, (ha volt ily minőségük). Különben jobban ügyelt volna s nem adja át magát a merengésnek, mely őt Ákossal, mintegy paralelle állítá.

— Nézzétek ezt a párt — mondá valaki a körültre levők közül, Ákosra s az özvegyre mutatva. — Nemde szép? Összeillenek. — Kár, hogy a férfinak már neje van... de mindennek dacára, mily elmerült mind a kettő úgy látszik, hogy a világ e pillanatban nem létezik számukra. — Nemde a hallgatás sajátságos jele annak, hogy két szívmegérti egymást.

E megjegyzést mindazok ismételték, kiknek nem volt fontosabb dolguk, mint Ákost kísérni figyelemmel. — S ezek úgyszólván elfeledték Alice viseletét a kapitánynyal szemben; — többen e két pár összehasonlításával foglalkoztak s némelyek titkos viszonyt, néhányan egyszerűen kölcsönös dacolást, mások megmagyarázhatlan rejtélyt láttak bennük.

De a valót senkisé ismerte föl.

A féltékeny, kínzó nőt kacérnak, sőt könnyelműnek mondták, s e két betegséget összeegyeztethetőnek találták.

A férfiúi erélytől megfosztott, papucshősnek gúnyolt, bábnak nevezett férjet pedig ügyes boszuállónak tartották, ki valahára elégtételt vesz a szenvedett lealáztatásokért — S egyáltalában úgy vélekedtek, hogy nem rossz izlésű ember.

A szép özvegy csakugyan önkénytelenül árulta el titkát: Ákos iránti vonzódását. — A kalandvágyó lovag pedig föltette magában, hogy nem tágit, míg sikert nem arat.

Ákos lelkét, csak neje viselete fölött való fájdalma tölté be. — Alice pedig folytatta a kacérkodást, gyötré magát esztelen szenvedélyével s fölhasznál minden alkalmat, melyben férjével szemben gyöngédtelenségét s megvetését éreztetheti.

E két pár mely csakhamar a közfigyelem tárgyává lett, véletlenül egymásmellett haladt el,

— Jó mulatást uram, — a szép özvegygel! — szólt Alice fojtott dühvel. Ákos föltekintvén, látta neje

szemeiben a legnagyobb gúny s megvetés kifejezését, melylyel őket végig mérte.

— Viszont — mondá erőtetett nyugalommal a férj.

— Nyomorultak! — hangzott e pillanatban Alice ajkairól.

Z. né fülig pirulva, remegve állott, kivonva karját Ákoséból.

Ákos ajkairól fájdalmas sóhaj s a kapitány fojtott, gúnyos kacaja hallatszott. —

A botrány készen volt. A közfigyelem hangosan nyilvánult s mindenki sietett feléjük.

— Férjem uram, remélem, most nem fog ürügyet keresni a mentségre! — folytató Alice, határtalan gúnyos, éles pillantást vetve a remegő özvegyre, ki a szégyen terhe alatt roskadozni kezdett.

— Megörült ön Alice! — suttogá Ákos, megragadván neje kezét.

Az durván rántá vissza s többé legkevésbé sem fékezve indulatát, hangosan felelt:

— Ön miatt talán, vagy a szép özvegy miatt? — Nyomorult! Most már mindent tudok, végezni fogok!

A méltatlankodás általánosan nyilvánult az összesereglett vendégek részéről, kik közt egy sem volt, ki e pirulást okozó botrányos helyzetnek véget vethetett volna.

— Alice öltözzék! Rögtön el fogja hagyni e helyet!

— Önnel! — Soha többé! El akar távolítani? Jól van, de előbb végzendőm lesz a csábító özvegygyel!

— Menni fog! Kiáltá haragtól remegve Ákos.

Z. né eszméletlenül rogyott Y. né ápoló karjai közé. — Ez barátinője volt és segélyére iparkodott lenni.

Mig a jelenvoltak nagy része Z. né ápolására sietett, addig a többiek tanúivá lettek a botrány folytatásának. — Ákos erőszakkal vonszolta ki nejét a teremről. Haza hajtottak.

Miért injuk le az Y-ék estélyén összszegegyült vendégek véleményét — mely nagyobb részt Alice ellen fordult; — vagy miért legyünk tanúi ama családias jelenetnek, mely Ákos és neje közt lefolyt? — Elég, ha az eredményt fogjuk megtudni.

E naptól fogva Ákos egészen elkülönítette lakosztályát nejeétől. — Több nap óta már nem is látta őt.

Félt az utcára menni; — szégyenlé magát az emberek között; — borsódzott a gondolattól, hogy a jelenvoltak közül valakivel találkoznia kell.

De mindezt nem kerülhette ki.

Hivatalos teendői kiszólitották őt a társadalomba s hallania kellett neje elítéltetését, a szánalmat s gúnyt, mely saját személye ellen irányult; s meg kellett tudnia, hogy a szép özvegy, a szenvedett megaláztatás súlya alatt megbetegedett.

Néhány nap mulva, a szokottnál korábban menvén haza, neje mellett találta a huszárcapitányt.

Csak a legyezőt hozta el, mi Alice, az estélyről való távozásakor kezében felede. — Ártatlan ok; de elég jó arra, hogy színezetét Alice, férje megsebzésére használhassa föl.

Ez határozott Ákos sorsa fölött. Megutált mindent és mindenkit; az egész életet. — Szakítani akart mindennel.

A kapitány ajkain, egy tán akaratlanul gúnyos mosoly, mely Ákosnak, nejevel való viszonyát céltatosan érinté: elegendő volt arra, hogy a kocka elvettessék.

Ákos, a kapitányt párbajra hívta; — ez minden könnyelműsége mellett sem volt a romlottság mintaképe s a párbajt visszautasította.

Másnap a kihívás két segéd által ismételtetett; — a visszautasítás lehetetlenné vált, mint becsület-kérdés.

A kapitány még egy eszközt kísérelt meg a párbaj meggátolására, ennek sikere azonban többé nem tőle függött — Alicera számított, ki férje miatt nem fogja azt megengedni.

E célból a párbaj okát Y. nének mondta el.

Még az nap megtudta Alice és a szép özvegy.
Mily makacsság lakhatott e nő beteg lelkében, hogy jobb indulata e hirre sem tudott fölébredni? . . .

A féltékenység átalakítá gyöngéd nőiségét; vad, szenvedélyes lényvé változtatta őt, ki konokságában ké-szebb volna meghalni, semhogy az ész szavára hallgasson.

Ő Ákossal az estély óta nem találkozott; s a mos-tani ügy miatt nem akarta fölkeresni.

Másnap Ákos meghívást kapott Y-nétől.

A visszautasításra alapos okot nem talált. El kellett mennie.

(Folytatása köv.)

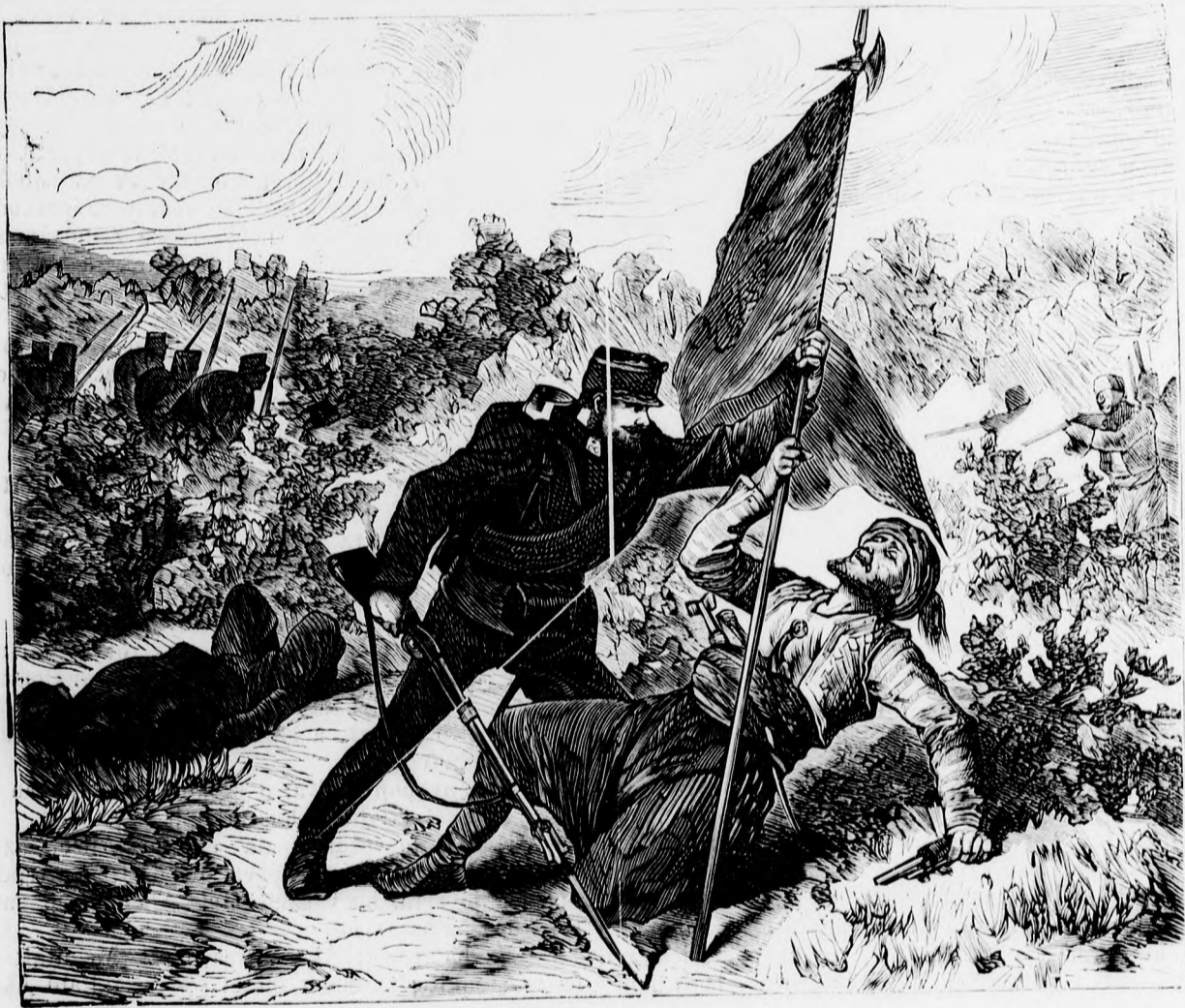
Ellenséges zászló elfoglalása Dobojnál.

(képpel a 260. oldalon)

Mult számunk „Hirnök“ rovatában részletes leírás-t adtuk S z e k u l i c s Imre 61. sz. gyalogezredbeli tizedes hőstettének, az ellenséges zászló elfoglalásával. Képünk ezt a jelenetet ábrázolja, híven előtűntetve a helyzet veszélyes voltát, valamint a két küzdő alakját is.

mammut, barlangi oroszlán és a barlangi medve; vagy egészen más égalj alatt tenyésznek, mint az iramszarvas, szarvorrú és a hyena. Az európai ember, ki barlangok-ban lakott, akkor körül-belül azon a fokon állott, mint a vad amerikai vagy ausztráliai midőn felfödöttetek. Elődeink sem kardokkal, sem revolverekkel nem ren-delkeztek, hanem fegyverüket kövekből, később fából és csontokból hegyezték s élesíték. Ezt a korszakot, mely-nek elején az emberek csakis az életfentartáshoz szük-séges vadászattal foglalkoztak, — de később a barom-tenyésztést és földművelést űzték, a tudomány kő k o r-n a k nevezi, mely ismét ó, közép és új kőkorra oszta-tott. Ezt követé a bronzkor, melyben a réz és ón feltaláltatott; ekkor a fegyverek már bronzból készítte-tének, valamint a bronzkereskedés is életbelépett. A bronzkorszakot a vaskor követé, midőn a vas győzött a bronz fölött; a kovácsolás mesterségét ekkor kezdék űzni és keletkezett a történelemben nevezetes korszak, mely némi felvilágosítást ad legrégibb őseink felől.

A 261. oldalon levő képünk tárgyát a kőkorszakban történt oroszlán-vadászat képezi, s így legelőbb is ezzel foglalkozunk.



Ellenséges zászló elfoglalása Dobojnál. (Szövegét lásd föntebb.)

Oroszlán-vadászat hatezer év előtt.

(Képpel a 261. oldalon.)

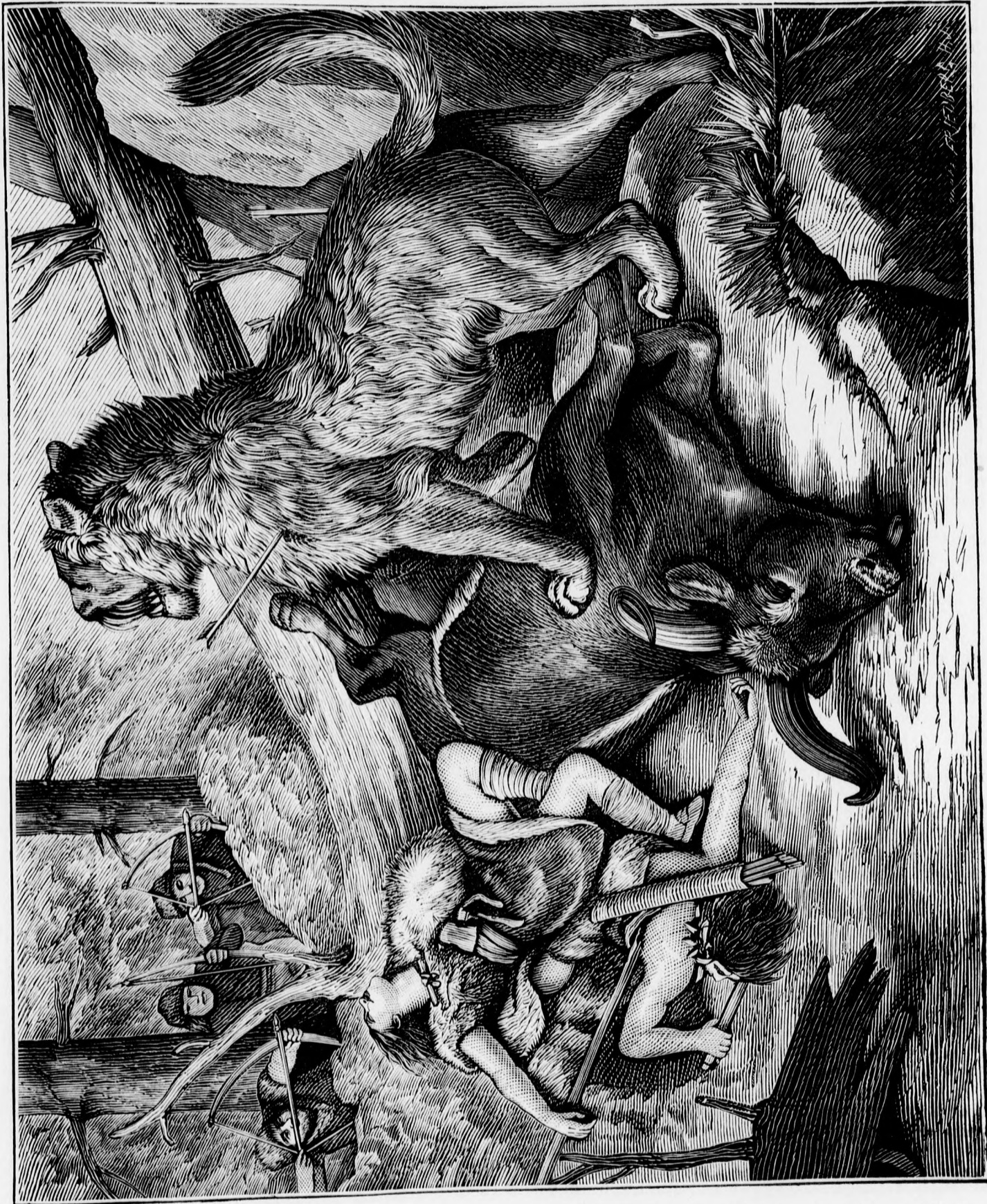
Az emberiség őstörténete sokáig volt homályba burkolva, míg a legujabb tudományos nyomozások világot vetettek reá. A barlangokban és régi sírokban feltalált csontok és házibutorok, szerszámok és régiségek oly eredményhez vezettek, mely az emberiség történetére kiváló haszonnal bír.

Már 6000 év előtt élt az ember Európában együtt oly állatokkal, melyek már vagy kivesztek, — mint a

Az ember harcban az erős állatokkal, a létért s az uralomért, valóban pompás tárgy a művészek szá-mára! Mily eredeti volt ez az ő ember, Európának ez a vadja, ki a mai Európa udvariasságáról még mitsem tudott! Amaz átlukasztatt színes kövektől, melyek a kőkör szépeit nyak-lánc gyanánt ékiték, korunk gyöngy-láncaiig mily nagy a távolság. Mégis visszatértünk az ősidő főtáplálékára, a lóhusra, mit legjobban bizonyít-hatnak kolbász készítőink. A ló husa, különösen pedig a ló ogya és velleje esemegék voltak. A lóhúson kívül a kőkorbéli emberek étlapján állott még az iramszarvas,

kecske, ökör, vadkan, a medve, nyúl, zergehús, valamint a halak és vizi patkányok, nemkülönb a róka és borz hús is; az e korbeli emberek egyébiránt a mai eszkimók műveltségei fokán állottak. Eme népfajhoz kiválóan hasonlók voltak a kőkorbeliak a gondatlanságban, melylyel a napokban be'előlték magukat. Az egészségre épen

szoptatta az anya gyermekét, s készíté a munkás kőszerszámaikat. Az erős férfiak, kiknek a család eltartása képezte hivatását, künn barangoltak a napi táplálék beszerzése végett. Mindenütt hol eme történelem előtti emberfaj maradványait megőrizték, a női nem tűnik elő leginkább; ez azt bizonyítja, hogy mily veszélyeknek



semmi tekintettel nem voltak. Az életmaradék mindig ben maradt a kunyhókban, hol az étkezés történt; az hogy itt rothadásba átmenve irtózatot terjesztett, kevésbé aggasztotta őket. Emez irtóztató kigőzölésben

és fáradozásokuk volt kitéve a férfiak a vadászaton. A légkör nyersesége még szaporitá a feladat nehézségeit, melyet napról-napra teljesíteniök kellett, különben pedig nem akarták, hogy családjuk nélkülözéseket szenvedjen.

Az élet, melyet az emberek amaz ősrég időben folytattak, tényleg nem lehetett jobb, mint az állatoké, melyekre vadásztak: a létért való folytonos küzdelem minden gondolatukat igénybe vette. Azt hinné az ember, hogy más egyébre nem volt érzékük, de barlangjaikban némely oly tárgyakat találunk, melyek csak emberek által kerülhettek oda, bár azokból a legcsekélyebb hasznot sem vonhatták. Szépen színezett folyampatjegeceket, mindenféle csigákat s más csecsebecséket, melyek arra mutatnak, hogy az ember már amaz őskorban is nyitott szemmel birt a természet irányában, habár csak kíváncsiság vezette is a sajátságos alakok figyelmét a természetre.

A cölöpépítés kora már az előhaladott korszakba esik. A fazekas mesterség már akkor ismeretes volt, s a cölöpépítés maradványaiban előforduló cserép edények bizonyos izlésre s ügyességre mutatnak. A gyékények és kosarak fonása hársfahéjból, valamint a len alkalmazása is ismeretes volt a kőkorszak emberei előtt. Lenből zsinórokat és hálókat készítettek a halak és az erdei vadak fogására továbbá takarókat, öltönyöket zsinórokat a fazekak s más nehezebb tárgyak hordására, nemkülönben a hajózásra s a kunyhók fölépítésére, miután ez kötelek nélkül nem is gondolható.

A gabonatermelés az árpa- és buzára szorított, a rozsot nem ismerték, ellenben a köles igen kedvelt volt. A kenyér csak buzából és kölesből készült. A kenyérsütés úgy történt, hogy a tésztát forró kőre helyezték s tüzes hamuval fődtek be. Házi állatok a kutya, a tehén, a kecske, ritkábban a juh voltak. Később a ló és sertés is csatlakoztak, a madarak azonban teljesen hiányoztak.

A kőkorszak legveszélyesebb ragadozó állata a már akkor nem oly gyakran, mint a barlangi medve előforduló barlangi oroszlán volt, melyet képünk az emberrel való küzdelemben tüntet föl. Orrahegyétől farka végeig mintegy tíz lábnyi hosszú volt. Bőre azonban nem volt sima és rövid szőrű, mint a mai oroszlánoké, hanem bodor és gyapjuszzerűleg sűrű, teljesen a hideg égaljnak megfelelő. A mostani oroszlán agyaraival nem birt a barlangi oroszlán. A hatalmas állatra való vadászás különösen igen becses bőreért volt hasznos. Az oroszlánbőr az igen bátor és gazdag ember öltönyeül szolgált. A barlangi oroszlán nemcsak nagyobb volt, mint a legfőbb husz láb hosszú afrikai oroszlán, hanem sokkal erősebb is. Képünkön ez meglehetősen szembeötlök. A hatalmas állat az általa ejtett zsákmányon áll, két ember, dacára kőbaltáik és hegyes lándzsáiknak áldozatul esett a dühögő állatkirálynak. Azonban remélhető, hogy a többi támadó nyilait elejtetik. Ezek az alacsony termetű, keskeny homloku, fekete haju, sárgás-barna arcszínű alakok jól lőnek, s nyilvesszőik megtalálják az élet székhelyét. A barlangi oroszlán ordítva mulik ki s bőrét elosztják a hősök között.

A Danaidák hordója.

(Képpel a 264. oldalon.)

A görög mythus Danaidái Danaos argoszi király ötven leánya, ki libyai királylány szánva, Aegyptosz testvére elől, ki trónja s élete után sóvárgott, menekülvén, Rhodoszon keresztül Argoszba érkezett. Itt magához ragadta az uralmat, s Argosz művelődése körül nagy érdemeket szerzett. Aegyptosz azonban nem adta föl a testvérgyilkosság tervét, s a további üldözésre ötven fiát küldte ki. Ezek Argoszba menvén, ott elrejtették boszu-gondolatukat, miután szeretetreméltó unokatestvéreik nejeikül ígértettek. A szeretetreméltóság azonban nem tartóztatta a Danaidákat attól, hogy atyjuk rábeszélése folytán jegyeseiket a menyegző éjelen leszurják. Csak egyikük, Hypermnesztra szerette meg a neki szánt Lynkeuszt, kit meg is mentett.

Ez aztán később megboszulva testvéreit apósán és kegyetlen sógornőin, s Argosz királyává lett. Az alvilágban a Danaidák arra kárhoztattak, hogy szünetlenül vizet hordójának egy lyukas hordóba. A soha meg nem szünő hasztalan munkát a képzőművészet már több ízben tárgyaul választotta. Mai fametszetünk Miola olasz festőnek fára átvitt Danaidáit tünteti elő a sötét Hadeszben; a festő az oly iszonyuan megbüntetett férjgyilkos nők vigasztalan kétségbeesését igazán megragadóan ecsetelé.

Gyermeki hiúság.

(Képpel a 265. oldalon.)

Az ember saját alakjának csinosítására és diszítésére minden időben és minden népnél nyilvánult s érvényre jutott a hajlam, s csak a szépség és diszítés fogalma különbözik az idő s a helyek szerint, úgy hogy a fadarab az alsó ajkon a Botocudinnél, vagy a csont az orr-cimpában a másik vagy a vállig lehuzott s összehorzsolt fül, a harmadik vadembernél csak az általánosított helyi szépség fogalmának különböző felfogásai, mit mi divatnak nevezünk. Képünkön látva a naiv kicsiny alakot, amint a tükör előtt virágot tűz művészetlenül készült hajfonatába, ebben az ártatlan elfogulatlan kísérletben a leghelyesebb szépség-ösztön nyilatkozatát kell föltételeznünk, mert mi szebb, mint a virág, s mi illik jobban össze, mint a gyermek és virág? Hiszen a gyermek is nyíló bimbója az embernek. Ez a szerencsés gondolat, s ennek keresetlenül naiv kivitele a vonzó képnek rendkívüli bájt kölcsönöz.

Ah, mért nem születtem . . .

Ah, mért nem születtem mezei virágnak
Azon az úton a hol lábaid járnak? . . .
. . . A mit te keblednek ékeül letépnél
S ottan elhervadna szerelmed hevénél . . .

Vagy mért, hogy susogó szellő nem lehetek?
Melynek lágy fuvalma fürtiddel enyeleg . . .
. . . Játszad az ajkidnak szűzies csókjával —
S egy lehelleted elfogva tova szárnyal . . .

Vagy miért nem vagyok csillag fönt az égen . . .
Mikor te elmerengsz az édes estéken? . . .
. . . Engem választanál élted csillagának,
S szerelemmel néznénk szemébe egymásnak . . .

Vagy lennék akármi . . . csak tied egészen . . .
S egy szikrát nyerhetnék lelkeidből cserében! . . .
. . . Árnny vagyok így, mely a tündöklő világnak
Rád hulló fényéből te utánad támad . . .

Vasvári Ferenc.

A hős ravatalánál.

Im ki van terítve a halott,
Zárt szemében sugár nem ragyog.
S a csatáknak
Büszke hőse már
Kiszenvedten
Nyugalomra vár.

Pusztá föld a tisztos ravatal,
Szemfedő a harci diadal,
Sirbeszéde
Mi lehetne szebb:
Szíve táján
Oriási seb.

Vére elhullt künn a harcmezőn,
Csonka a kéz, mit sebére tőn,
S a kit isten
Ember elhagyott,
Küzde, védve
Ósi szent jogot.

Ott esett el Plevna szent terén,
Mégfagyott vér csorbult fegyverén
S nincs felette
Gyászba kelt rokon
Felzokogni
Fájó hangokon.

Messze tőle véres, lusta fők
Rothasztják meg a jó levegőt,
Irva látszik
Rajtuk, hogy kaján
Eszme üzé
A csaták zaján.

Míg borongva áll a képzelet
A kiszenvedt csonka hős felett
Im az éjben
Csillag fényinél
Fájó érzés
Gyászdanája kél:

Megpihent hős! a te fegyvered
Diszes emlék lesz porod felett;
S a véredtől
Ázott hant alól
A világhoz
Kebled átka szól

A kit a sors sorsodhoz kötött,
Rab maradt a küzdelmek között;
Láncrea verték,
Önnön nagyjai
S engedék őt
Elhanyagolni.

Könyvet érte, könyvet ősz anyák!
Drága földcén rabló vér tanyát;
S hol rokonság
Harci-társ lakott,
Ellenünkbe
Tört ragadnak ott.

* * *

Messze-messze észak nyugaton
Köd borong át a fényes napon.
Óriási
Gödröt ástak ott
Abban nyugszik
Majd a nagy halott.

S fű se nő a sirhalom felett
Meg se nyugszik rózsás délkelet.
S durva észak
Nyugtot nem talál,
Lesbe állva
Martalékra vár.

Kótai Lajos.

Az én kátrányom.

Egy házasodni akaró fiatal ember elbeszélése.

Irta: **Abukazem**
szerbből fordította: **Jovánovics Emil.**

Más embernek is van néha néha „malheur“-je, nem sikerül neki minden úgy, a hogy „kivánja, da én ná-

lam már a soknál is több! A német az oly emberre, kinek sok a „malőr“-je, azt mondja, hrgy „szurokba esett“, de én nálam ez nem „szurok“, hanem még feketébb és gonoszabb, nálam valódi — kátrány!

Ha csak kimegyek az utcára, már is egyszeribe tizenhat „malőr“-öm történik. Az első, kivel találkozom, az a pap, vagy legalább is a szabó, kinek 78 frt 27 krajcárral osztrak értékben tartozom. Ha nem viszek magammal esernyőt, bizonyosan utolér az eső mindjárt az ötödik utcában vagy legalább is dara esik. Ha valamely kisasszonnyal találkozom, épen előtte botlom meg valami kőbe, vagy lépcsőbe és elvesztem az egyensúlyt. Tánemulatságon, midőn hölgyválasztás van, mindig épen én vagyok az, ki ülve maradok és „petrezselymet árulok.“ Ha előfizetek valami képes lapra, az bizonyosan megbukik, és a pénz vissza nem adja. — Ha valakinek váltót írok alá, fogadni mernék, hogy én fogom lefizetni. Ha valami társaságba beíratom magamat tagnak, a társaság bizonyosan széteszlik, és ha valami sorsjegyet veszek (részletfizetésre), már előre tudom, hogy amaz ország tönkre megy, mely e sorsjegyet kiadta.

De azért mégis szerettem szomszédnőmet Évikét. Szemöldökei piócák, szempillái fecskeszárnyak, apró fogai két gyöngysor, szája korall, szemei két drágagyöngy — hisz jobban szeretem, mint a tekeasztalt, sőt még jobban, mint a kártyát, s inkább szeretem nézni, mint a bort és sört. Hanem a kis hamis engem is szeretett; inkább szeretett szeretett velem beszélgetni, mint ebédet főzni és a szobát takarítani; inkább szeretett tőlem hízelgő szót hallani, mint apjától szitkozódást; inkább szeretett tőlem ajándékot elfogadni, mint anyjától a kezébe nyomott főző kanalat és seprőt.

Szóval! szeretjük egymást, tetszett az valakinek vagy nem.

Szerencsés életünknek, összekelesüünknek csak az a csekélység állott utjában, hogy én semmi mesterséget, sem pedig iskolákat nem tanultam ki, s így Évike szülei nem akarták leányukat nekem adni, míg meg nem győzőm őket, hogy képes vagyok gyermekük jövőjét biztosítani.

„Jövőjét biztosítani!“

Éz igen helytelen kívánság — az én nézetem szerint! Ki bírja még valakinek jövőjét biztosítani?! Hisz azt nem teheti még a triesti „Assicurazioni Generali“ sem, a londoni „Grasham“, de még valamenyi próféta sem. Mit tudom én, kit ér holnap a szél, kin hajtát át a kocci, ki fog a mészverembe esni vagy ki hal meg éhen . . .

— Pénzt, pénzt, fiatal barátom, — így beszélt nekem Éviko apja, és csak akkor házasodjál! Könnyű megházasodni, amice, de holnap reggel kell — r e g g e l i z n i, érted-e?

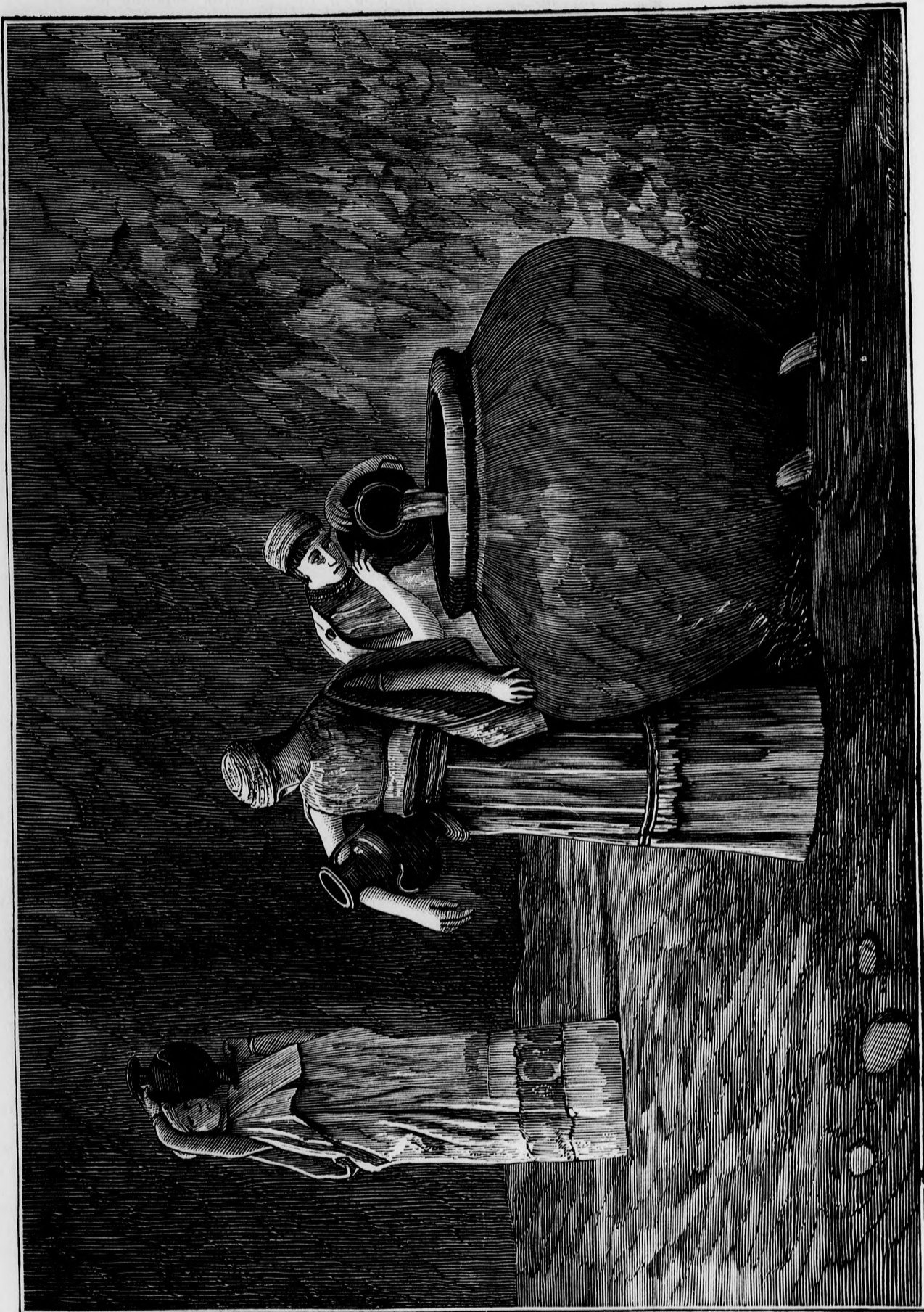
— Hiszen van nekem pénzem, — feleltem neki, — hisz' épen tegnap vettem kölcsön 2.0 frtot Wiegenfeld zsidótól.

— Jó, jó fiam, de akkor jőj, mikor majd te adsz kölcsön valakinek 200 forintot, odáig szó sem lehet Évikéről.

Igaz, hogy én szegény ember vngyok, de a mely embernek gazdag nagybátya van, kinek nincsenek gyermekei, és ki amellet öreg is, sovány is — olyan ember, — ugy vélem, nem számítható a szegények közé; mert pár hó múlva megjő a távirat, hogy nagybátyám meghalt és enyi meg enyi ezer forintot hagyott hátra.

Nagybátyám, ki körülbelül 70 éves volt (és minden évben szerzett egy ezret, eszerint van neki körülbelül 70 ezre), Sz-ben lakott. Valahányszor kopogtatnak ajtómon, mindig azt hiszem, hogy a sürgönyt hozzák Sz-ből, melyben tudtomra adják azt a szomorú hirt, hogy nagybátyám meghalt és melyben hívnak, mlszerint sirjam ki magamat sirján és vegyem át a 70 ezret, mint gyógyírt sebzett szívemre.

Évike szülei jól tudták, hogy én pár nap vagy pár



A Lanaidák hordója. (Szövegét lásd a 262. oldalon)

hónap mulva ily nagy örökséget kapok, azért szívesen láttak házukban és ígérették Évikét, csak míg állásom megjavul és képes leszek gyermekük „jövőjét biztosítani.“

Ezalatt ajtómon kopogtak is, kocogtak is, de a táviratnak sem híre, sem hamva. Évike türelmetlen volt, én türelmetlenebb voltam, de hitelezőim — ugy látszott — legeslegtürelmetlenebbek voltak. Jöttek hozzám különböző foglalkozású emberek, szabók, kocsmárosok ei

Távirat!

És pedig távirat Sz-ből!

Megiepetésemben el is felejtettem borra valót adni az embernek, ki a sürgönyt hozta, hanem mohón nyitottam ki a táviratot és gyorsan átfutottam egy barátom következő sorain:

„Az első hajóval jő minden bizonynyal Sz re egy sürgős családi ügyben!“



Gyermeki hiúság. (Szövegét lásd a 262. oldalon.)

pészek stb.; jöttek hozzám üresen és mentek haza telve — méreggel, mert nem bírtam kifizetni, mivel tartozom.

Évikével minden nap sétáltunk méla holdvilágnál a kertben s várva vártuk a szomorú hírt öreg nagybátyám haláláról. Hogy ez nemsokára megtörténend, arról mindketten erősen meg voltunk győződve.

Egy délutánon éppen a szobámban ültem, mellényemre egy leszakadt gombot varrtam és tintával kentem be fekete nadrágomon a fehér foltot, midőn valaki kopogtat az ajtómon.

Hajrá! Éljen a távirat! Hívnak a 70 ezernyi örökség elfoglalására, és akkor Évike az enyém!

Hogy a táviratban miért nem mondták ki határozottan, hogy nagy bátyám meghalt, azt könnyen értettem meg. Barátom, mint afféle okos ember, attól tartott, hogy ezen váratlan gyászos hír meg ne rendítse elmémet, vagy hogy a guta meg ne üssön!

(Vége köv.)

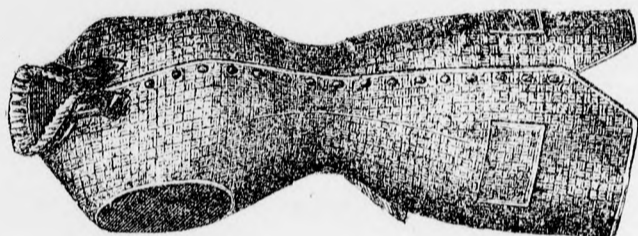


HÖLGY-ROVAT

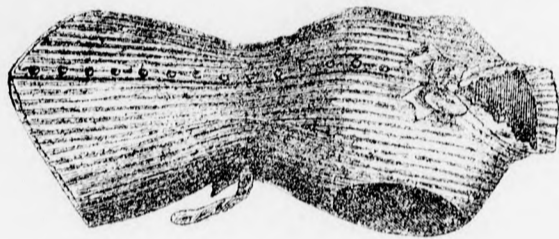
E rovatunkat minél változatosabbá óhajtván tenni, felkérjük t. olvasóúinket, hogy a háztartás, valamint a nők munkakörébe vágó utasításaikkal, közleményeikkel lapunk e részét gazdagítani sziveskedjenek!

Mindennemű megbízásokat szívesen elfogadunk s pontosan s díjtalanul teljesíti e rovat vezetője, szellemes divattudósítónk, Arabella k. a. — A megbízásokat kérjük ARABELLA név alatti a szerkesztőséghez címezni.

A divat köréből.



3 szám.



4 szám.

1. 2. Őszi ruhák, hölgyek számára.

1. A meleg napokból a hidegekbe való átmenetre szánt öltözék egyszerű s izléses. A sötétgránát színű gyapjú-szövetből készült princess-ruha kettős tüzeléssel van ellátva. A keskeny vont dudorokból álló lecsüggő rész az előtüzelések alsó szegélyeig ér; innen a szoknya alsó szegélyét szövet-redőzet körveszi melyet szabályos távolságokan szövetből vágott cikkek szakítanak félbe; a redőzet szövet-esillámban végződik. A derék magasságban a hátsó részen fonál egyenes szövet-szalag van föl rakva, mely a felső szegélybe bodroztatik be, s a rajz szerint dudorozott. A betétet több hosszú hurok fedi széles szalagból a ruha színében, míg kikerekített alsó szegélyét keskeny szövet-redőzet veszi körül. A rövid ujjas köpeny, melynek előrészei csücsokban végződnek indiai kashmírből készült, s paszomány-betéttel és sajtolt rojtokkal van díszítve. A kapot-kalap finom fekete nemezsből készült s két gránát színű szalaggal van díszítve.

2. A princess-ruha sötét szürke, fehérrel áttört finom gyapjú szövetből készült, csillámokkal s plissé díszítéssel. A hosszú paletot könnyű sima köpeny-szövetből készült. Hátsó részét gazdag paszomány-betét díszíti. Három sor selyem-rojt felváltva körveszik a paletot-t az alsó szegélytől föl csaknem a csipő fél magasságáig. Csücsokban végződő nagy zsebek szakítják félbe a díszítést mind a két oldalon. Két sor nagy gomb eszközli az elzárást elől. A hosszú sima ujjakon a paletot díszítése ismétlődik. A kis gallért is rojt képezi. Kerek kalap sötét nemezsből, elől fölhajtott karimával; ennek díszletét struc-toll, két oldalú szalag és gombos-tű képezik.

3. Hosszu mellény hölgyek számára.

Az elől nyitott, frakkszerű derék a többé-kevésbé hárántosan kieső előrész valamely pótlását föltételezi, s

ez a hosszú vagy rövid mellényben föltalálható. Mint a férfimellények, úgy a női mellények is béléssel ellátott előrészből, s a bélés szövetéből készült laza hátrészből állnak, mely csattal vonatik össze. A derekat hurok erősíti oldalt a ruhára. Mintáuk finom faconnirozott selyemszövetből készült, mely azonban brochirozott gyapjuszövettel is helyettesíthető; a derék hosszúságával bir, s meglehetősen hosszú melltakaróval van ellátva, s az előrész közepén arany gombokkal záródik. A némileg rézsút lecsüggő elől, — s az alsó egyenes szegély letüzdeltetik. Az előrészekre nagy zsebek helyeztetnek. A nyak-nyílást krepp-rüs és színes szalagból készült nyakkötő veszi körül.

4. Rövid mellény hölgyek számára.

Mint az előbbi, úgy az is bélelt előrészből, s laza hátrészből áll. Lényegileg szivalaku kivágása és csekélyebb hosszúsága által különbözik az előbbitől. Alsó szegélyénél ki van kerekítve, s mint az előbbi, letüzdelve. Gyöngyház, — szövet — vagy arany-gombok eszközlik elzárását elől. Sima, vagy mintázott selyem, kashmir vagy bármily más gyapjuszövet alkalmas a mintához.

A palóc-menyegző.

(Életkép.)

Valamint minden, úgy a palóc népnek is megvan a maga szokása. Ámbár ők a fölvilágosodás majdnem legalacsonyabb fokán vannak; mindazáltal is bizonyos megváltozhatlan rend uralg köztük. Ugyanis: első és főszokás náluk az. — mint őseinknél volt, — hogy egy törzs együtt lakik, mint az iratomban szereplő Veres Jánosnál is, hol a férfiak, nejeik, nemkülönböztetve gyermekeikkel együtt

ötvenöten voltak. — Második az, hogy a gazdai tisztet a legidősb férfi, a gazdasszonyét pedig a két legidősb nő viseli. Harmadik szokásuk viseletük egyszerűségében áll, melyet a férfiaknál kerek kalap, szür, bekecs, gombos mellény, gyolcs ing, ugyanily gatyá és eszima; a nőknél pedig: piros és fekete kendő a fön, önmaguk által szőtt vászon ingváll, nagy fekete kendő derékon kötve, különböző színű ruha, átszött vászon kötő, mit a fiataloknál piros, az idősbeknél pedig fekete eszima magas sark-

Veres János családját. — hol, mint emlitém ötvenöten voltak, — kik közül Veres János viselé a gazdai tisztet, a női foglalkozást illetőleg, Veres János neje, névszerint Dávid Panna és társa, ki Molnár Erzsének nevezteték.

De tekintsünk be a házba, nézzük mit mivelnek ott. Tél van, és pedig farsang közepe.

A férfiak már befütötték a szobának, — melynek hossza 8—9 méter, szélessége 6—7 méter — harmadré-



I. 2. Őszi ruhák hölgyek számára

kal egészít ki. Itt elősorolám a köznapi öltözetet: az ünnepi öltözet a férfiaknál olyan, mint a köznapi; ellenben a nőknél a következő: az öregeknél különböző színű ruha, fekete selyem kötő, ködmön és végre a fön fekete selyemkendő, csizmájuk fekete; a fiataloknál: piros vagy fehér ruha, fekete vagy fehér selyem kötő, ködmön, — melyet némely gazdagok rókabőrös mentével cserélnek föl, — s végre aranyesipkés fejkötőből áll. Csizmájuk piros. A menyegzői öltözet hasonló ezekhez.

Ha valaki férjhez megy, vagy megházasodik, ott is bizonyos rend uralg; például vegyük fel a már említett

szét elfoglaló kemencét, melynek lapos tetejét tele is fekdtték, s ott fogyasztották a már megsült burgonyát; a nők pedig készülöben vannak a legközelebb megtartandó menyegzőre, melyben Csóka István mint vőlegény szerepel; anyja pedig már rég megüzente leendő menyének a legközelebbi ünnepélyt, — mivel ez a legközelebbi faluban lakott, — melyet csak egy hét multán fognak megtartani.

Leölték már nagyszámu tyukot, libát stb. effélet; már a zenészek is megfogadtattak, kik a jelenlevőket vigságra buzdítandják.

Végre eljött a kitűzött nap, midőn a falu minden házasságot fölvenni akarója, esküdni fog egymásnak örök hűséget; a hivatalosok — szokás szerint — mindanyija elküldte már az egy vagy több pár tyukot, túroslepényt, morvánt, mely koszorúhoz hasonló kalács, — végre pedig a rostélyost, mely, mint neve is mutatja, rostélyhoz hasonlít; a menyegzős háznál is megsütötték már, t. i. a nő részéről, az úgynevezett örömkalácsot, mely nagy téglához hasonlít, s sarkaiban és közepében egy 10—12 cm. hosszúságú vesszőeske van merőlegesen szurva, s tésztával bevonva, a két ellenkező sarkok vesszőjére pedig cernára fűzött aranyozott tökmag van kötve; ezenkívül még rózsák és madarak is vannak ráhelyezve tésztából. Megkészítették már a mézzel összekevert pálinkát, melyet esakis a menyasszonynak kötelessége hozni; továbbá a mézes-mákos feremtőt, mely tekeres alakra van sütvé, s mákkal behintve mivel pedig ezek nem nagyok, többnyire 2—3 literes fazékkal szoktak vitetni.

Ezekután következnek a templomi szertartások.

Menyegzős öltözetük a menyasszonynál. — ha tehetsége nem engedi, — akkor az első, második vagy harmadik szomszédától kéri el a rókabőrös mentét, melyet az esküvés alatt nyakukba vetve viselnek, ekkor mintha félgyászban volna, fekete ruhát fehér petyekkel és piros eszmát; a vőlegény mint említém, ugy van öltözve, kivételt csakis bundája és kalapja tesz, mely utóbbin hosszú piros szalag van ezüst levelekkel és hosszú rozsmaring ággal.

Esküvés után a menyasszony a férjéhez megy, hol mielőtt bement volna a szobába, darabka mézes kenyeret kell megennie, ezután pedig a konyhába vezetetik a kását megkavartandó; ezek végeztével bevezetetik a kamrába, hová már két nap előtt elhozták az ágját. — Ide vezetettnek a tisztesebb vendégek is.

A másik szobában vannak a szomszédok s gyermekek, kik — valamint a tiszteltebb vendégek is — csak akkor oszlanak szét, mikor az örömkalács megtörtetik, mi néha az esküvő után egy hétre szokott megtörténni.

Ekkor történik az is, hogy a menyasszony minden rokonának egy kendőt ad, mit nagy köszönettel fogadnak el.

Jabkovszky Mihály.



A párisi köztársalati dijkiosztás mult hétfőn Párisban nagy fényes ünnep volt Mac-Mahon elnök a walesi a dán- és a svéd hercegek, továbbá Assisi Ferenc király, a flandriai gróf, a kamaracelnökök és miniszterek jelenlétében beszédet tartott, melyben a világtárlat eredményeire mutatva, mondá: „Ime Franciaország ily módon megmutatta, mit képes hétevi munka és takarékoság eredményezni a Franciaországot ért borzasztó szerencsétlenség jóvátételére. A hitel szilárdsága, a segélyforrások gazdagsága s a népesség nyugalma bizonyítják hogy ez sikerült. Mi óvatosabbakká és munkásabbakká lettünk; szerencsétlenségünk emléke fen fogja tartani és fejleszteni közöttünk az egyetértést, intézményeink és törvényeink föltétlen tiszteletét és a haza forró, önzetlen szeretetét.“ — Roppant közönség volt jelen és éljenezte e szavakat. Este a színházakban ingyenelőadásokat

tartottak a nagy operában; végül a zenekar a marseillais-t játszott; a jelenlevő Marcére miniszter tüntetve tapsolt páholyában. A dijakból Magyarországra anyi esett, hogy nincs okunk panaszkodni mellőzésről. A művészeket kitüntető jutalmakat már régebben közöltük. Az eddig tudomásra jutott díjban részesült kiállítók: a vallás- és közoktatásminisztériumban, több városi tanintézet, az izr. nőegyesület és Görög István tanszerárus, az alsóbb oktatás körébe tartozó kiállításokért; Egger és társa ásvány- és földtani gyűjteményeiért; az országos statisztikai hivatal és Körösi J. statisztikai munkákért, graphikus térképekért; Hantken Miksa és Madarász F. nummulit gyűjteményekért; az államnyomda, nyomtatványaiért; Rózsavölgyi és társa, Táborosky és Parsch zeneműveikért; Dörner Ádám, Ércegyi Erec, Geller József, Hírháger Károly könyvkötő munkákért; Erneszt Imre kártyapapír- és díszművekért; Smith és Maynier (fiúmei papírgyárosok) papírokért, Klassohn A. vésnöki művekért; Koller Károly (ezüst érem) fényképekért, K eskemét városi népviseleti képekért; Kozmata, Korics György (pozsonyi), Ravasz Imre (aradi), Zamboni Károly (fiúmei) fényképekért, Schunda V. J. hangszerekért, Bartek Ede (Budapester) két Stradivári-utánzatért, Buscher Leonhard Schuck N. mérlegekért; a földtani intézet geológiai munkáiért; Bernstein J. és K. díszbutorokért, Thonet testvérek, hajlitott fabutorokért; Harnisch és társa, Scholz Róbert és Thék Ede asztalosmunkákért; Hoffmann Károly kárpitosmunkákért; Kossuch János pesti keresk. üvegműhelyekért, Zsolnay Vilmos, pécsi fayence készítményeiért, (ezüst érem) Sziráky József szegedi műkéses; a Schlick-féle vasöntő; Králik udvari óras kitűnő ingaóráért és egy kiválóan pontos chronométerért; Oetl Antal gyára fűtő és világító készülékekért (ezüst érem) Bruky József lakatos tukarektűzhelyekért, Neubauer győri gyufagyára termékeiért; Mosch Károly ilatszerekért; a zayugrócy fametsző műhely, faragványaiért, Grüneberg Károly és József pozsonyi kefekötők, kefékért és keféfákért; Tóth István ceglédi takács-szövetekért; Bauer testvérek katonai felszereléshez való posztóért a szegszárdi orsz. selyemtenyésző felügyelőség, Matlekovics Anónia nőnevelő intézete hímzett egyházi ruhákért; Brachfeld és Hollós dorottyauteai férfidivatárus-cégek (az első ezüstéremet kap.) Kubik János székesfehérvári keztyűs, Lipinsky budapesti keztyűgyáros, Csolnoki Ferenc kecskeméti szabó, Gazdagfalusi kolozsvári szabó, Kolinay Gusztáv löcsei szabó, Heisinger zágrábi cipész, Lerékgyártó Bertalan miskolci szücs (kivált cifra kivarrásaiért), Lay Bódog házi iparcikkekért, Megyalka János hódmezővásárhelyi szabó, Novák Mór szegszárdi szabó, Schleifer Henrik pozsonyi kalapos, Tengeri Imre szűrszabó és Lőrinc István lábbeligyáros; az ékszerek közül: Egger Samu és társa, Egger testvérek és Gigante és társai Fiuméből és Felher Károly és Löwinger Károly utiládagyárosok.

B e c s ü l e t r e n d e t. Mac-Mahon elnöktől következő hazánkiai kaptak: gr. Szapáry Gy. nagytiszti keresztet; Harkányi Frigyes kormánybiztos, Horváth tábornok, Kozma Ferenc és Gönczy Gál min. tanácsosok, Lechner Lajos kormánybiztos helyettes, Munkácsi képiró és Tolnay Lajos kormánybiztos helyettes, Munkácsi képiró és Tolnay Lajos vasuti igazgató tiszti keresztet; Bedő Albert erdészeti főtanácsos, Falk Zsigmond nyomdaigazgató, Bernolák Sándor kiállítási titkár, Flandorfer Pál soproni kereskedő, Gerlóczy K. alpolgármester Goldschmidt Lajos opál-bányabérlő, Guttman nagykanizsai birtokos, Grüneberg pozsonyi kefégyáros, Jackson ó-budai hajógyári igazgató, Paget János pinucegyleti elnök Erdélyben, Pekár Imre, b. Podmaniczky Géza, Pokorny Ferenc zágrábi szeszgyáros, Rampelt. (az Albrecht főherceg jószágigazgatója.) dr. Rodiczky Jenő tanár, Székely Bertalan képiró, Thonet bútorgyáros, Weber építész, Zsigmond Vilmos bányamérnök és Zsolnay pécsi gyáros lovagkeresztet.



Andris gazda töprengései a nagy politikáról.



Tehát megnyílt az országgyűlés.
 Irányi Dániel ismételte azt amit ily alkalmakkor már tíz év óta szokott mondani: hogy nem jelen meg az országgyűlés megnyitására ő s Buda várában, mivel a báromszinű zászló mellett ki lesz tűzve a kétszinű is.
 Legelőbb éljent kiáltott neki most is, mint mindenkor Csanyági Sándor ő kigyelme, aki pedig nem mindig irtódzott úgy a kétszinűségtől, mert az ötvenes évek elején, midőn király ő felsége, még akkor császár körutat tett az országban, Csanyági uram bandérium élén a kétszinű zászlóval sietett ő felsége üdvözlésére.
 Megszólalt aztán Madarász József honhazafi is, a kinek az opponálás anyira vérebe van már régidő óta, hogy akkor is a hét sváb élén állt, kik a muzeumban Kossuth apáknak opponáltak midőn a 40,000 honvéd s a 200 millió forint hitel megszavazása volt soron, s midőn a hét svábon kívül az egész ház szível-lélekkel hozzájárult a javaslatához s Kossuth apánk a ház riadó éljenzése között rájuk dörgé:
 — Úgy hát törpüljön el az a nyomorult kisebbség? Mire a hét sváb csaknem négy kézláb suhant ki a tereméből.
 Különben a habarék és a szélsőbali vitéz urak legujabban megegyeztek abban, hogy a ház elnökéül nem Ghyczy Kálmánt, hanem Bittó Istvánt fogják megválasztani alelnökül meg Moesáry Lajost.
 No, ez lenne aztán a pár(t)atlan elnökség!
 Ha ez a fuzio nem kezdete már a kutya-macska házasságnak, Miska legyen a nevem.

Csak mellékesen.

Biró: Volt ön már büntetve?
 Vádlott: Igen, egy ízben arculütésért 5 forintot kelle fizetnem. — Biró: Máskülönbem nem volt büntetve? — Vádlott: Nem... de mégis, most jut eszembe, hogy egy ízben 15 évig a fegyházban is voltam.

Modern üzleti nézet.

Könyvvivő (sürgönyt olvas): „Mayer és fia csődben, 75 százalékban kiegyezni akar!”
 Főnök: (felindulva): Mit, a pimasz, még több, mint pimasz, számár, hiszen ezzel a kiegyezéssel egészen tönkreteszi magát!

Kellemetlen barátság.

Diák: Igen sajnálom, hogy szivarokért még nem fizethetek önnek, de ma már 10-ke van és havi pénzem elfogyott. Csak tudnám kihez forduljak kölcsönért?! — Kereskedő: Nincs önnek itt gazdag nagybátyja? — Diák: Igenis, de tudja ön, épen rokonaimat és barátaimat hagyom ki legörömostebb a játékból, ily esetekben! — Kereskedő: Úgy tehát kérem, legyen ön biztosítva minden időben változhatatlan barátságomról.

Mindig ugyanaz.

— Nos, báró úr hogy tetszik önnek a szivar?
 — Ha nem volna oly olcsó, igen jól ízlenék

Őszintén.

Anya: Istenem már a tizedik félévben hallgatod az orvosi tudományokat, s anyádnak még csak a nátha ellen sem tudsz valamit írni! — Fiú: Irni, írhatok ugyan valamit, de nem használ semmit.

Gyermeki logika.

Lajoska! (vajás kenyeret eszik): mama, kapok azután még egy darabot?
 Anya: De Lajoska, miért akarod ezt most már tudni?
 Lajoska: Ej, ha nem kapok többet, akkor lassabban eszem.

Kurta válasz.

Tiszt a közlegényhez: Mit mondana, ha belép egy vendéglőben és már ottülő kapitánya megkínálná borával?
 Közlegény: Semmit.
 Tiszt: Miért?
 Közlegény: Mert olyan nincs!

Suba halála.

Ékes ritmusokban írt humorisztikus satyrikusz

hősköltemény.

SOK ÉKES FAMETSZÉSSSEL ELLÁTVA.

Az elbusult kedélyek mulattatására

írta:

Omár Szerény.

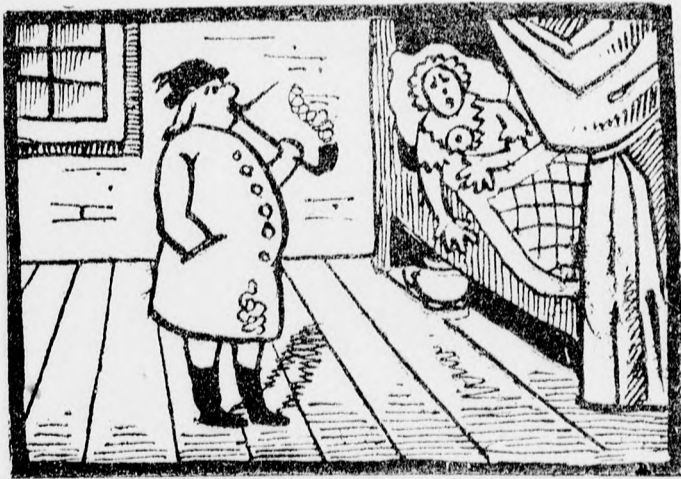
Első fejezet.

(Folytatás)

25. Sok olvasót kell szerezned e hazában,
A szép Magyar és Erdélyországban,
Hogy az irás, papír és a nyomda
Isten óvjon! ne veszzenek perba.
26. A kik olvasnak s fizetnek te érted,
Ezer üdvözetem azoknak megvigyed.
S a nagybölcességű bíráló uraknak
Különösen add át bókomat.
27. Mondd meg nekik, de mély alázattal:
Hogy méltattak s dicsértek ők sokkal
Nyomorultabb munkát,
Ne bántsanak tehát . . .

Második fejezet.

Melyben a szerző példátlan összinteséggel hősenek születési titkát országvilág előtt fölfedezvén, elmondja az ujonnan született polgár szülőinek a fölötti örömet:



1. A kies tavasznak legelső reggelén
A zengő madárka énekét figyelvén
Üdvözölve a régen várt napsugárt
Mely oly sokáig föllegek között járt.
2. Nem boldogabb pusztában a pásztor,
Mint Suba Sámuel uram, a szenátor,
Midőn egy szép napon kis fia született
Megis ülette ám fényvel ez ünnepet.
3. Mivel azt meg kell tudnunk jókor,
Mindene volt bár ő neki a jóból
De mindig hiányzott mégis ez öröme
Pedig úgy sovárgott, ó bárcsak már jönne!

4. Végre tehát, mondám, meg is jött az öröm,
Ki nem hiszi, azt én a kerékbe töröm.
(De ezt nem komolyan mondom, hanem
Rosz kádencia lett volna az amen.)
5. Itt van tehát megjött utóvégre,
Suba uram uram, pedig föltekint az égre,
És illetén formán
Vigan nem mogorván
6. Ilyen szókra fakad:
„Isten, ki megadtad
Ernem ez örömteli napot
Szívemből neked én hálákat is adok.
7. „Most már csak az egyet kérem én tetőled
Kegyesen engedné nekem szent fölséged
Hogy fiamat föl is neveljem a jóban
Azután azt mondom: most már minden jól van!”
8. Ezután hitestársa került most a sorba
„Kedves feleségem, leomlok a porba
Te előtted, a ki oly szép ajándékkal
Megajándékozál férfi maradékkal.
9. „A jó isten áldjon is meg jóra
Ne legyen hiányod soha sem a jóba’,
Fiad is ha felnő, ugy szeressen téged,
Szeretettel viszonozza a te gyöngédséged.
10. „Oh mert neked köszönöm, hogy a Suba név
Nem hal ki én bennem, hanem még
Tovább is élni fog, a hazáért élni
Szébb jövőn munkálni, szébb jövőt remélni.“
11. Még tovább is beszélgetett volna,
De már megérezte a koma asszonya,
És így tehát ötlet fogadnia kellett,
És gondjára bizni a piciny gyermeket.
12. Jöttek aztán sokan, sógorok, és komák,
Ez örömnapon izlelni Suba uram borát,
Mert azt tagadni nem lehet,
Bora is volt a menyit csak kellett.
13. S a komaasszonyok jó nagy számu hada
Szintén megérkezett, semmit nem mulasztá
El, mit ily alkalomkor
Szokás elmondani, minden szépből, jóból.
14. Volt is a beszédnek igen jó kelete
„Jaj de szép a lelkem, jaj be szép no, ejnye!“
De ha én nekem mind leírnom kellene
A mit ők beszéltek, még csak akkor lenne
15. Hosszu a fejezet
Tán véget sem érne soha is a kezdet.
Azért hát ezuttal anyit mondok csupán
Hogy nincs anyi szőrszál se macskán se kutyán
16. Menyit áldást a kisdedre mondtak,
Be nem állt a szája reggelig se soknak
Hanem végre mégis megjött a bökkenő,
Kérdés merült föl, mily néven legyen ő

17. (Már mint a kis gyermek:) megkeresztelve,
Mindenkinek van javasolni neve.
Jó másfél óráig ekkép vitatkoztak,
De semiben mégis meg nem állapodtak.
18. Az egyik ezt, a másik meg amazt akarta,
Suba uram csak fejét vakarta.
Nagyon sokáig folyt e fölött a vita
Poharát mindenki fenéig kiitta.
19. De valamint minden véget ér a földön
Vagy keresztül bukik egy kemény göröngyön,
Ugy véget ért itt is a harc és háború,
Mire a fejekben támadt a nagy ború.
20. Miután egyezni semmikép nem tudtak,
A házi könyvtárhoz sietve fordultak,
És a mester-gerendának polca
A kalendárjomot eléjük kitolta.
21. Belenéztek tehát, minő név van írva
Az ujonszülötnek születés napjára,
Végre megtalálták: Kelemen volt a név,
Eképen lett föltalálva a rév,
22. A hol megpihentek, s újra
A pohárhoz nyulva,
Kimondták, hogy fiát!
Az isten éltesse Suba uram fiát.
23. A ki Kelemen lett.
És a szent kereszttség megáldá e nevet:
Ezután folyt még a keresztelésnek tora.
S folyt vele Suba uram pincéjének bora.
24. Most tehát csak az lenne még hátra,
Hogy a nagy lakomát írnam a rovásra.
De tán nem csalódom azon gondolatban,
Hogy az olvasó ismerős már nagyban
25. Az ily lakomákkal, táncsal és zenével
A mik szoktak járni a kereszteléssel,
Ugyanazért tehát most már tovább megyek
Hogy az olvasónak terhére ne legyenek.
26. És a következő metszés úgy hiszem,
Meg fogja mutatni, a mi történt hiven:
Egy egy pillantással jól átlehet nézni,
És az unalomtól cseppet sem kell félni.
27. A komaasszonyok jóslatát pediglen,
A jövő fejezet fogja hozni hiven
Elmondván minden szót,
Egytől utóljáig természetesen jót.
28. A jóslat napjainkban már ma,
Ha nem kedvező hát világért se járja.
Hitele csöpp sincs azon prófétának,
Ki nem hódol kora szokásának.

A „Család Lap“-ja 13-ik számában közölt ta-
lányok megfajtése a következő:

- A számrejtvényé: „Miskolci felhőszakadás.“
A szótalányé: „Por.“
A szótagtalányé: „Arany, Toldi.“
A jutalmat Pálos Ilona kisasszony nyerte.

Helyes megfajtéseket ezekenkívül következő t. ol-
vasóink küldtek be:

- A**ngyal Irén, Altnäder Jusstina, Antalik Lina, Arabella,
Ádámik Klára özv.
- B**udayné-Rumpler Nina, Bohner I.-né, Bartusz Anna, Bagyik
Erzsébet, Békessy Róza, Bajzáth-Kovács Mariska, Buza Sándorné,
Balassa Gizella, Bátky Irma, Balassa Margit, Boldogh Kálmánné,
Bargy Eszti, Bagyik Erzsike, Bodog Teréz, Balajthy Ilonka, Biczó
Erzsike, Bagó Borbála, Bary Amália, Békeffy Sándorné, Benkó Ilona.
- C**zabek Vilma és Ludmilla, Csécs Izabella, Cseppe Évike,
Cseh Jolán, Csató Jolán, Csillag Juliska, Csalogányi Mariska, Czi-
pura J.-né.
- D**erécsy Mariska, Dóczy Endréné, Dobál Pepi, Derényi Fe-
rencné, Dechsler Hermin, Dzsida Mihályné, Domancsek Istvánné.
- E**rdélyi Gy.-né, Emödy Bianka, Ecsény L.-né, Ereky W. Ma-
riska, Egi Ermin.
- F**et-Szerbár Ilonka, Fülöp Julia, Flaskay Dezsőné, Fehér
Ida, Fülöp-Plank Teréz, Fodor Julia.
- G**yörgy Irma, Gaján-Szomor Etelka, Gál-Murányváry Irma,
Gózonne-Simon Janka, György Etelka, Görgey Vilma, Gődölle Erna,
Györgyi N. Irma.
- H**uszár-Bátky Róza, Harsányi Lina, Hatvani Lotti, Horváth
Jolán, Hoferné-Losy Mariska, Hidegi Antónia, Hadzsy Irma, Hayt
Giza, Hubay Endréné, özv. Hittrich Ida, Hargitay Anna.
- I**gics Mariska.
- J**ungwirth Julcsa, Joachim Irén, Janics Aranka.
- K**övény Miklósné, Kaufmann Róza, Kutassy Mariska, Kiss
Gézáné, Kozma Ilonka, Kocsy nővérek, Kiss Jánosné, Konez Gab-
riella, Kohár Lenke, Kubinszky Junosné, Kontz Viktória, Kovács
Izabella, Kossó Károlyné, Kovács Juczi, Kosinszky Mariska, Kocsí-
nek Sárika, Korik Zsófia, Kerekes Anna, Kosztolányi Aranka, Ko-
vács Anna, Kövér Ilma, Kovács Aranka, Kappéczy Vilma.
- L**észai Kati, Laczko Izabella, Lauka Mariska, Ligethy Julia,
Liebermann Róza, Lang Mari.
- M**olnár Eszti, Mikos Nándorné, Mikos Ilonka, Molnár-
Németh Jolán, Mikos Gizella, Mayhen Irma, Móder Adalberta,
Matusch Klementine, Mayerfi Juliska, Molitorisz Berta, Meller Ka-
tinka, Mezey Teréz, Mihály Róza, Molesányi Pozsgai Ilona.
- N**ovák Matild, Nagy Eszti, Nagel-Sterbeczky Teréz, Nagy
Vinczéné, Nyilas Agnes, Nagy-Károlyi Berta, Németh Bianka.
- O**kniczky Erzsike, Ostermann Luiza és Nina, Okolicsányi M.
- P**app Mariska, Pöck Irma, Polgár Lászlóné, Pércly Mariska,
Potoczky Antonia, Perlaky-Kosinszky Mariska, Péczter Ignác
Pápay Leánderné, Perczel Skodacssek, Pongrácz Ilona.
- R**umplerné-Maurer Nina, özv. Rumplerné-Bognár Fáni, Ri-
manóczy Jenőné, Russanayné-Pándorfer Mariska, Raabné-Weiss
Sarolta, Radetzky Károlyné, Rechnitzer Berta, Ruszdyák Paula,
Radoesay Etelka, Reitter Luiza, Radoesay Nina, Ratkovszky Mari,
Rekvényi Riza, Romanovszky Mariska.
- S**zilády Gézáné, Sipos-Kolacssek Terézia, Stetina Berta, Schlick
Jolán, Szászy Mariska, Szovát Ilon, Schusztler Emma Spateaka
Leopoldine, Soós-Vereby Emma, Szuhár Teresi, Somogyi Jolán,
Szóvényi Etelka, Szilágyi Erzsé, Scheltsch Mihályné, Szilágyi Adél,
Szirmai Szidónia, Sággy Mathild, Szorád Béláné, Szecsányi Vilma,
Scheffsik Mihályné, Szabó Józsi, Szabó Ferencz, Simon Etelka,
Sudár Mathild, Stavk Jenőné, Stenczel Vilma, Schön Rozália, Szabó
Mari, Szabó Antónia, Sipos Péterné.
- T**óth Pálné, Tóth Terka, Tarafás Aranka, Tátrpy Józsefné,
Tóth Istvánné, Tóth Juliska, Török Elvira, Tóth Istvánné, Tóth
Lajosné, Tamás Kornélia.
- U**rge Fanni, Ujhelyi-Lami Ilka, Ujszivy Ilonka.
- V**itályos Róza, Vinczi-Sebestyén Ida, Várföldy Elekne, Vu-
kics Aranka, Veres Ilka.
- Z**sedényi Erzsike, Zlinszky Istvánné, Zvarinyi Jánosné, Zom-
bor Juliska (B), Zatlukal-Evva Etel, Zongor Mariska.
- A**ngyal István, Almássy György, Antok Dániel, Ágoston Béla,
Agyagássy Sándor, Ádám Albert.
- B**uday László ifj., Balajthy István, BARKÁNYI Mih., Bognár
György, Bódi István, Bene Ferencz, Barnafy Gábor, Bulkay Mih.,
Biliczky Aladár, Berger Gusztáv, Benedek József, Bódi István,
Babits József, Bezinkey Béla, Buday Aurel, Bolemann István, Buza
Sándor, Bartha Albert, Baumgartner J., Bugyi Ferencz, Boldog K.,
Bodó István, Borbola Kornél, Bartha J. Béla, Boros Gyula.
- C**sete György, Csongvay Lőrincz, Cseppe Zsigmond, Csonth
Béla, Csorba Ferencz, Csernyánszky József, Csató István, Cseh La-
jos, Csegezy Lajos, Cserény Mihály, Czirák János, Czike Ferencz,
Csérgő Sándor, Czánik Gyula.
- D**éreczy Péter, Dux Armin, Dudits Gyula, Detáry Ferencz,
Dessewffy Kálmán, Duroczky Andor, Dobay Lajos, Denk Árpád,
Dolezal József, Dávid József, Dósa János.
- E**csedy Károly, Ékes Lajos, Ehlinger Fer., Egely Márton.
- F**üle János, dr. Frank, Frey Ottó, Fehér József, Fischer
Károly, Falcsik S., Funk Ignác, Fodor Dániel, Fodor Sándor,
Ferenczy Kálmán, Fiukmann Vilmos, fogyasztási adóhivatal, Ko-
máromban.
- G**edeon Gáspár, Goldstein Fülöp, Gorovv Miksa, Grünfeld
Mór, Gruber János, Gyenes János, Gergelyi László, Gulyás Kálmán,

Györfy Gábor, Gron Soma, Gózá Sándor, Gulassa János, Glück Lajos, Govrik Sándor, Gergely Lajos, Gera Szilveszter, Grünfeld M.

Hofer Ferencz, Haller Károly, Huszár István, Hirt Pál, Hamar András, Haaz Antal, Hirschl Károly, Heller Ignác, Harsági Ferencz, Hankó Antal, Hokovicz, Horvátovics János.

Illés Gyula, Inezély József, István Albert.

Jablonszky Imre, Juhász Lajos, Juhász M., Juhász Károly, Jovánovits Emil, Jablonszky Mihály, Juhász Miklós.

Kiss István, Krisztinkovich Árpád, Kamenityky János, Kovács Sándor, Klein Jakab, Komáromi Gyula, Kemenczy Mihály, Klein Miksa, Kritsa Győző, Koller Lajos, Kovács Gábor, Kőkenyesi Károly, Kozák Lajos, Kiss János, Kocsis József, Kovács Géza, Kron János, Kiss Sándor, Kovács Lajos, Kuthy Lukács, Kevitzky Adolf, Kruts Lajos, Kovács Albin, Körtvélyesi Ádám, Kiss Dániel, Kántor Pista, Krcuchel Gyula, Kozma Kálmán, Kumosy Ármán, Kájel József, Krupetz Ede, Kiszely-Pap Ferencz, Kövér József, Krausz Miksa, Kanda József, Kabai Sándor, Kovács Károly, Kopan János, Koncsák Dávid, Kaukol János, Kakas Lajos, Krupa Kálmán, Kámory L.

Lung Mátyás, Lázár Lajos, Lutz Ferencz, László Ferencz.

Martiny Dezzó, Majnik Géza, Mikos Nánd., Mészöly Ambrus, Mátkovics Ignác, Mattyasovszky N., Molnár János, Molnár Imre, Miklós-Sztipán István, Marics József, Marthy György, Mezey Ign., Machó József, Mhály Gábor, Mezey Miksa, Marek Samu, Munka István, Melegh I.

Navratil Ede, Nyáry József, Nagy Alajos, Németh Zsigmond, Neubach Adolf, Nemetsek Ágoston, Nagy Béla, Neszméry Gáspár, Nyiri Lajos, Nagy Alfonz, Nagy Károly.

Ordódy Mihály, Orenesák János, Österreicher József.

Puskás József, Perszina József, Pivovarszky Ágost, Perndl Adorján, Petrovsky Dezső, Péchy Károly, Pulgyay Vilmos, Pollák Szigfried, Perlaky József, Puskás Ferencz, Pokorny Fer., Pártényi L., Palotai János, Persián János, Páczner Károly, Pázmány Eleh, Pachoffer Ákos, Palcsesz I. Pete F., Plathy Bert., Péczely Árpád.

Ross Gyula, Rumpler Ferencz, Rech Gyula., Rehak Antal, Rudnay József, Bosenmayer Habakuk, Rakovszky Ignác, Rosenzweig Samu, Rácz István, Rill Imre, Réthy Endre.

Strauber Soma, Schmidt Béla, Salamon Gyula, Sebestyén István, Szalay Károly, Szeiffert Kálmán, Spargnapane Antal, Szabó Mihály, Simon N., Surány Gyula, Szabó Sándor, Szabó Albert, Szilágyi Pál, Schwarz János, Székány Antal, Sikér Ágoston, Schäffer György, Sántha Simon, Stráda István, Szendrey János, Seultéty Kornel, Sallay Gyula, Székely József, Szoboszlai Pál, Saja Sándor, Sörös Béla, E. Szabó Gy., Stadler Mih., Sremmel, Sztipán Istv.

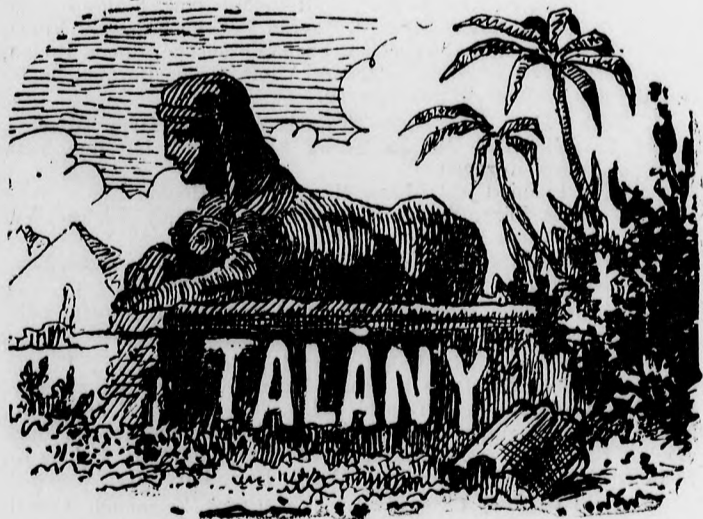
Tomesányi Márton, Tóth Ferencz, Tarisznyás János, Tóber János, Tóth Aladár, Turner István, Takó Antal, Tóth Imre.

Ujsághy Bálint.

Vondrássek Ferencz, Varga Gyula, Vasváry Sándor, Virág Tamás, Vitkovszky Imre, Váry Dezső, Vilheim Soma, Vecsey Sánd., Világosi József, Vlenirák Matyas, Váry Lajos, Vasassy József, Vasváry-Kovács Márton, Viski György, Veres Lajos.

Xantus János.

Zatkalik Károly, Zetykó Ede, Záborszky Gyula.



Szótalány.

Ferlaky-Kosinszky Mariskától.
Öt betüből állok
Várt vendég nem vagyok,
Bár minden embernek
Egyformán szolgálók —
Míg az első szótagomból
Pompás étel készül, —
Addig az utolsó szolgál
Arenak alkatrészül.

Számrejtvény

Geiger Dezsőné től.

1. 2. 3. 4. A butort összetartja,
 1. 2. 5. 6. 17. Jóságnak takarmánya,
 4. 7. 8. 12. 9. 11. 23. Minden ember elő kora,
 13. 14. 15. 14. 16. Ez a gyengét kifárasztja,
 18. 19. 22. 21. Neve egy tiszamenti falucskának,
 21. 22. 21. 20. 18. 13. Sokan hajolnak meg az ily kor-
mánynak.
 25. 26. 27. 28. 6. 29. Születés helye Mohamednek,
 10. 24. 23. 24. 12. Használja a nyul menhelynek.
 1. 29. Jósika, egyik regényének címe.
- A megfejtők közt érdekes regényt fogunk kisorsoni.

Szórejtvény.

— Petrikás Mórtól. —

Lóugrás szerint megfejtendő.

ré,	Ha	id,	ved-	szét-	mé-
re-	Ők	tő-	re-	Ha	ben
Sors	Nézz	szi-	zé:	yid	lya
lesz-	zé-	vi-	la-	él-	kő-
a	cát,	nek	hit.	szá-	ár-
ve-	Bajza	csil-	bo-	gok	a

Megfejtések a 21. számban. A megfejtők között szép tájfestményt sorsolunkki.

Szerkesztői üzenetek.

Budapest. Igaza van önnek, nemcsak hogy az illusztrációra nem méltó, de általában nem is közölhető a pongyola kidolgozás miatt. Aztán költői-ség ez:

S felel a szél vaddühössen

A gunyhóba csap be épen. — Mielőtt az ember költemények írására vállalkoznék, szükséges a nyelvtannal megbarátkozni. **Sztipán István** urnak Rác-kevé. Sort keritünk közlésükre legközelebb. — **Jolán.** K... A beküldött költemény tehetséget árul el, de a kezdet nehézségeivel nem küzdött még meg sikeresen. Ez azonban ne riassza el a további próbálkozásoktól.

Erczi Ferenc urnak Debrecen. Fogadja őszinte köszönetünket nemes buzgalmáért. Rajtuk nem fog mulni, hogy t. olvasóink bizalmát fentartsuk irányunkban. — **Hortobágyi.** Budapest. Nem közölhetők. — **Csikós Mór** urnak. Legközelebbi számunk hozandja a valóban szép népdalokat. — **Vidéki**

János urnak. Az „őszi hangok“ at közölni fogjuk. — **Borosnyay Károly** urnak. Teljes számú példányaink a múlt évnegyedről nincsenek, miért is csak a jelen évnegyedtől kezdve indítottuk meg lapunkat. A regény melléklet már megjelent el ő kötetét azonban 30 kr. díj mellett megküldjük minden új előfizetőnknek. — **Keck Géza** urnak. Vannak közöttük használhatók s alkalmilag közölni is fogjuk azokat. — **P. Kerekes Béla.** Megkaptuk. Köszönjük. A lapot megindítottuk. — **Jovanovics Emil** urnak. Közölni fogjuk legközelebb, a már elfogadott költeménnyel együtt. — **„Álom és való.“** Meghisz zük azt, hogy nem ép a kellemes dolog szép álomból a „rideg“ valóra ébredni. De ez mégsem oly fontos körülmény, hogy a nyilvánosságra hozatalt megérdemelje. — **Kirrig Vilmos** urnak. Szívesen vesszük. — **Gál-Murányvay Irma** urhölgynek. A hiba véletlenségből eredt, helyrehoztuk.

A HIRNÖK.

1878.

„A CSALÁD LAPJA“ rendes melléklete.

17. SZ.

A „társulás mániája“ címmel az „Ellenőr“ mai száma valami furcsa tervezetű egyesületről szólván, az erre vonatkozó felhívásban több lap közt a „Család Lapja“ is meg van említve, mint a kérdéses társulás elősegítője. Határozottan kijelentjük, mikép az egész dolgról semmiféle tudomásunk nincs; az illető társulást pedig nemhogy elősegitenők, de ajáljuk a rendőrség figyelmébe.

A szerkesztőségi szállás jelenleg IV. k. képró-utca 5. számú házban létezik. Kérjük tehát t. előfizetőinket, hogy ezentul a szerkesztőséget vagy kiadóhivatalt illető minden küldeményt oda címezni sziveskedjenek.

Politikai hírek a hazából

Király ő felsége a delegációkat november 7-re hívta össze.

A képviselőház esütörtöki ülésének kezdetén a korelnök bejelenté, hogy a krassómezei szászokai kerület képviselője: Ivácskócs György tegnapelőtt elhunyt. Az új országgyűlésnek tehát Baldácsy bárón kívül már második halottja is van; az országgház homlokzatán gyászlobogó leng. A ház jegyzőkönyvéleg fejezte ki részvétet a boldogult iránt; ezután az elnökválasztás következett. Jelenvolt a 376 magyar és 23 horvát képviselő közül 351; ezek közül G h y c z y K á l m á n r a szavazott 206, Bittó Istvánra 129; három szavazat esett Irányi Dánielre, kettő-kettő Mocsáry Lajosra, Madarász Józsefre és Boér Antalra; üres volt hat szavazólap, a korelnök nem szavazott. E szerint G h y c z y K á l m á n hetvenhét szótöbbséggel a ház elnökévé választatott; a többség élénk éljenzéssel fogadta az eredmény kihirdetését. Első alelnök lett V á r a d y G á b o r 191 szóval a Mocsáry Lajos 124-e ellenében; szavazatokat kaptak dr. Polyt Mihály, Horváth Lajos, Ernuszt Kelemen, Királyi Pál, báró Kemény János és Orbán Balázs; hatan nem szavaztak. Második alelnökké K e m é n y J á n o s báró választatott 77 szótöbbséggel Királyi Pál ellenében; kisebbszámú szavazatokat nyertek: Ernuszt Kelemen és Mocsáry Lajos; üresen

négy szavazólapot dobtak az urnába. Háznagy lett: V. Kovách László jegyzők: Antal Gyula, Beöthy Algernon, Baross Gábor, Molnár Aladár, Horváth Gyula; a horvátok részéről: Loncsarovic Márk.

A pártokon kívüli képviselők tegnap! d. u. Bittó Istvánnal találkoztak. Formális értekezlet nem tartott, hanem a jelen voltak, kiknek száma 40—50 volt, a politikai helyzet felett társalogtak, minden határozathozatal nélkül. A találkón jelen volt b. B á n f f y Albert is.

A kormányválság megoldása a felirati vita után azonnal várható. Mihelyt a feliratot elfogadja a ház, a király azonnal meg fog bizni valakit kormányalakítással. A jövő évi költségvetést nem Tisza Kálmán, hanem az új pénzügyminiszter fogja előterjeszteni. A kormányelnök, mint állítják, a selmeci megbizatást fogadja el s így Szepsi-Szentgyörgyön és Fiumében új választás lesz. Simonyi Ernő pedig a debreceni mandátumot tartja meg s a másik két helyen (Szeged, Szentes) újra meg indul a „ki a vivát“ zaja. Beszélük, hogy Szegeden Mudrony Soma (függetlenségi) lép föl, Szentesen gr. Károlyi Sándor, (kormánypárti.)

Vegyes hírek a fővárosból.

Gorove István, ki folyvást beteg, mult vasárnap este nagy megtisztetésben részesült. A király elküldte hozzá Pápay udv. tanácsost, tudakozódni állapotáról s kifejezni legjobb kívánatát. Ő felsége tegnap este utazott vissza Bécsbe.

Az országos levéltár aligazgatója idős b legéni S u h a j d y G y ö r g y vasárnap hajnalban, rövid szenvedés után elhunyt élete 72-dik évében. Ma d. u. négy órakor temetik Budáról, nagy-rókus-utcai házából, hol szabad óráiban oly kedvtelve kerészkedett. Munkás, derék öreg úr volt, kinek elhunytát három gyermek és számos rokon gyászolja.

Zichy Mihály „A démon fegyverei“ című nagy képe kiállítási jövedelmét a sebesültek javára ajánlotta fel. Mivel azonban a műcsarnokban nem lehetett külön kiállítani, a képzőművészeti társulat tanácsa elhatározta, hogy a jelenlegi egész képtárlat tisztajövedelmének tizedrészét

a sebesültek számára adja át. Megemlítjük, hogy Zichy egy itteni barátjához irt levélben így fejezi ki művének alapeszméjét: „a pusztítás ördögének és segédjének diadala a mai államokban, vallásban és családban; az áldozatok mindig az anya és gyermeke.“ Szóval, a kép eszméje társadalmi.

Gr. Karácsonyi Guidó a haretéren elesettek özvegyei és árvái számára ezer forintot bocsátott a belügyminisztérium rendelkezése alá, a nevét viselő alapítvány kamataiból.

A műcsarnokban mult vasárnap este ezernél többen nézték meg a Zichy képét.

Zichy Mihály közelébb Budapestre jó állandó tartózkodásra; a kormány megkínálta az országos képtár igazgatói állomásával, melyet ő valószínűleg elfogad.

Jacobini pápai nuncius, a primás herceggel együtt, szombaton meglátogatta József főherceget.

Csiky Gergely „Ellenálthatlan“-ja ma kerül ismét szítre, Halmi Ferenczel, kinek a címszerepet Náday önkényt engedte át.

A Ferenovárosi új harangokat mult esütörtökön reggel szentelte fel a primas.

A közoktatásügyi tárca tisztviselői által a Trefort Ervin requiemjére készített babérkoszorút Zvornikba küldik az elhunyt ifjú sirjára.

A honvédség közelebbi előléptetése alkalmával Hild Gyula, Henneberg Károly és Szabó József ezredesek, tábornoki rangot nyertek.

A lipótvárosi templomban a mult napokban volt Formági György helybeli gyógyszerész esküvője Böhm Anna bécsi kisasszonnyal.

A nyolcezer mázsás vashajót, mely Bécsnél a nuszdorfi Dunaág elzárására van hivatva, szombaton bocsáták vízre az ó-budai hajógyárból, hol négy mozdítható vaslábot készítettek rá, nehogy a jég e hajót fenekére nyomhassa; a nehéz hajó elég könnyen uszott s a partról sokan nézték.

A fővárosi iparosok körében e hó 13-kán rendezett műkedvelő előadásnak tiszta jövedelmét, 103 ftot, a polgármesternek adták át a budapesti katonacsaládok számára.

A műcsarnokot az utóbbi napokban számos előkelő vendég látogatta meg. A Zichy Mihály híres képét megnézték: az udvartól Ferenczy

Ida k. a., b. Nopcsa főudvarmester és többen, a püspökök közül Ipolyi Arnold, (ki alkalmasint kénytelen volt elismerni, hogy az egyháziakat érdeklő vádnak nagyobb a füstje a levegőben, mint tüze a képen;) az akadémia kitünőségei közül Csengery Antal, Hunfalvy Pál, Gyulai Pál. Megnézte a képet Trefort miniszter, ki — míg csak hírét hallá, — abban az aggodalomban volt, hogy irányzatossága miatt talán kár is volt kiállítani; de meggyőződhetett, hogy nagyobb kár lett volna ki nem állítani.

A lipótmezei tébolyházban e napokban a pénzügyi tárca egy fiatal tisztviselője hunyt el: az alig harminc éves Bachmann Róbert. Az ő atyja a selmeci bányászakadémia jeles tanára s m. kir. bányatanácsos volt s túlfeszített szellemi munkásságot fejtve hi, megtébolyult s most is egy fővárosi intézetben ápolják. Fia mélyen a szívére vette a szomorúságot s addig töprengett rajta, míg ő is elmezavarba esett. A halál elébb megszabadítá őt bús sorsától, mint az atyát.

A bécsi egyetemen minden miskolci és egri tanulót fölmentettek a tandíj fizetése alól. Nevezetesen tekintetbe vették, hogy szülőik mily szörnyű kárt vallottak a nagy árvízben. Itthon, a budapesti egyetem a folyamodók ilyenmű kérését nem tartá teljesíthetőnek.

Tépis küldeményt sobesültjeink számára vettünk Bakai Etelka kisasszonytól Zentáról (1.500 gr.); Gergely Hermina urhölgytől K. Tapolcsányból (1.200 gr.) és Gemmel Karolina urhölgytől N. Kisbéről (700 gr.) Átszolgáltattuk a fővárosi térparancsnokságnak.

Királynő ő felsége báró Nopcsa főudvarmester által fejezte ki legmélyebb részvétét Trefort miniszternek. József főherceg ugyan e célból hadsegédét, Nyári bárót küldte hozzá.

A képzőművészeti társulat, Ráth Mór idítványára, igen üdvös feladatot tűzött ki: az elhanyagolt egyházi festészet gyámolítását. A falusi templomokban nagyobbára külföldi gyöngye vagy hazai kontár oltárképek vannak. A társulat, hogy a nép izlését kifejtsse, a községeknek közbenjárást akar felajánlani, hogy jó oltárképeket kapjanak. Szegény községeknek e cél elérésében anyagilag is támogatni fog, ha (a mint remélhető) e végett a vallás-alapból segélyt kap. A társulati működés ez ágára több tagú biztosság alakult szakférfiakból.

Az udvari első rókavadászat mult hétfőn volt a királyi pár részvételével. A lóversenyterénél találkoztak s a vörös frakkok közt egy nő volt csupán: b. Edelsheimné. A farka fölvert egy nagy rókát s gyorsan vágattak utána szabad mezőn, mi-

közben ő felségeik is megérkeztek, a társaság élére állva. A róka eltűnt egy nádasban, de a kopók újra kizavarták s újra megindult a nyargalás dombon, mezőn, mocsáros helyen át s a szentlőrinci rejtnél meg esett a — kill. A kopók elcsipték a kifáradt vadat. A hajszával meg volt elégedve a társaság s két óra után a királyi pár visszalovagolt Gödöllőre, a többiek pedig a fővárosba.

A rákosmezei futtatásoknak szerdán kedvezett az idő, noha nem esalt ki oly nagy közönséget a gyep látványára, mint a vasárnapi sportünnepély. A delnök páholyai ezuttal is nagyobbára üresen maradtak, sőt a zártszékek sem voltak nagyon látogatottak. A férfi-notabilitások közül ott láttuk herceg Eszterházy Pált, Mailáth György országbirót, Tisza kormányelnököt, báró Wenckheim Béla minisztert, Wäcker-Gotter porosz konzult, báró Edelsheim-Gyulait nejevel, báró Simonyi Lajost, Tisza Lajost, gróf Almási Kálmánt, sat. Az első futtatás a kétezerforintos „Kladrubi díj“-ra történt, melyet öt versenyző közül a gr. Festetics Pál „Clarrisse“-je nyert meg négy lóhosszal a Blaskovics Ernő „Purdé“-ja ellen. — Az 1500 forintos „Kisbéri díj“-ért négy ló küzdött s nyert a gr. Sztáray János „Mici“-je, egy ló hosszával győzve le a gróf Apponyi Antal „Pfei“-ját. — A legérdekesebb látványt kétségkívül az ötszáz aranyas „Kancadij“-nyújtotta, a menyiben ennél az ötéves „Kincsem“-mel a gróf Sztáray János hároméves „Altonája“-mérkőzött, folyvást derekasan küzdve sőt a távoszlopnál elébe is nyomulva a „Kincsem“-nek s csakis Maddennek a jeles jockeynek az érdeme, hogy „Kincsem“, ostorral is buzdítva, fél lóhosszal mint győző érkezett be. — Az ezerforintos „Import-díj“-ért három ló szállt sikra s győzött egy lóhosszal a gr. Festetics Pál „Wild Rover“-je; második lett a Blaskovics Ernő „Bolygó“-ja. Végre az „Ela d o v e r s e n y“ 400 firtos díjára történt — nem verseny, hanem csak futtatás, amenyiben versenytárs hiányában a Baltazzi Arisztid „Kenne Dich“-je maga járta körül a pályát tetszés szerinti tempóban s olcsószerrel aratta a kitűzött díjat. Beérkezése után ezerkét-száz forint kikiáltási áron el is adják — ha vevője akad, de senki sem jelentkezett. Így végződtek az őszi futamok s a táj csöndét tavaszig legfőlebb a vadász urak „tallyho“ és „shy-ho“-i zavarjék koronkint föl, a farkavadászatok alkalmával.

Előfizetési felhívás: Vasvári Ferenc „Két rab“ című elbeszélő költeményére, mely 1878. évi október

30-án fogja elhagyni a sajtót. A mű, két sűrűen nyomott ivre terjed s igen csinos kiállításban, zsebkönyv alakú füzetkét fog képezni. Egyes füzetre az előfizetési ár 20 kr. Az előfizetési pénzek, az „Uj nemzedék“ szerkesztőségébe, vagy szerző lakására (VIII. ker. Kölcsey-utca 8. sz., I. emelet) küldendők.

Kérelem a Kisfaludy-társaság t. c. alapítóihoz. Megjelenvén a Kisfaludy-Társaság pártolói könyvtárából a folyó 1878. évre kitűzött négy kötet (Férj és nő Kemény Zsigmondtól egy kötetben, Salamon Szász Károlytól egy kötetben, Uarda Ebers-től két kötetben), Ráth Mór kiadó hivatala e köteteket, az Évlapok utósó két kötetével együtt (1877/8-és 1877/8-ról), a t. c. alapítók egy részének már széküldötte. Számasan vannak azonban a t. c. alapítók között, kik lakásukat az utósó könyvszállítás óta megváltoztatták s e változásról a kiadó hivatalt nem értesítették. Ennélfogva tisztelettel fölkérem a Kisfaludy-Társaság mind azon t. c. alapítóit, kik a fönt elősorolt könyveket még nem kapták volna, sziveskedjenek lakhelyüket Ráth Mór könyvkiadó hivatalával tudatni, mire a nekik járó könyvek elküldése haladéktalanul meg fog történni. Budapest 1878. okt. 21-dí Greguss Ágost, mint a Kisfaludy-Társaság titkára.

Hymen.

Perczel Dezső tolnai alispán (a volt-miniszter fia) mult szerdán vezette oltárhoz Perczel Mór tábornok egyik leányát, Dulánszky Nándor pécsi püspök esketi őket Bonyhádon.

Russo Lajos volt-huszártiszt s kamondi földbirtokos nőül vette Takács Rózsa kisasszonyt Deveseren.

Sternthal Salamon nagy-péli földbirtokos kedden tartá esküvőjét Fischl Jenny kisasszonnyal Temesvárt.

Finta Ignác gyulai tanár nőül vette Ujfalussy Irén kisasszonyt, (mérnök leányát).

Najmann Gyula fiatal kereskedő pedig Szabados Katica kisasszonyt Békés Gyulán.

Kabai-Tani Mariska kisasszony jegyet váltott Mészáros István ref. lelkészszel; a menyegző jövő hó 5-én fog végbemenni Faddon.

† Halálozások.

Hegyessy József az erdélyi kath. paptanárok rektora, 78 éves korában elhunyt.

Papp Gyula Szolnok-Doboka megye egyik aljegyzője k. monostori birtokán elhunyt 32 éves korában.

Simonffy Kálmán szül. Igmándy

— 76. Minél előbb, annál jobb. Itt a pénz-
Robert gondosan megszámlálta s aztán sar-
kastikusan meghajtván magát, távozott.
Midőn az alsó folyosóra ért a cselédek, egyi-
kétől kérdé:
— Honn van nyilad?
— Igen, sir. — válaszolt a szolgál.
Bithedale Robert egy aranyat nyomva a
szolga kezébe, folytatá:
— Mondja meg neki, hogy beszélni ohaj-
tok vele.
A bejelentés azonban nem volt szükséges,
mert mielőtt Bithedale Robert még beszélt, meg-
nyilt az ajtó, s azon nyilad, Harcourt kilépett.
A szolgának távozást intett.
Hatalányan, mint kísértet állt Robert előtt.
— Mit csináljak itt, — viszonzva mosolygva.
— Férjeddél beszéltem. O, nem feleltem el azt
a sötétben tett lövést. Most nem szándekeim té-
ged azért megbűntetni, de azt meg kell mondanom
hogy pokoli fűzőm háztartásod van s tanácsom
élvezd ezt a fényt és kényelmezt, a míg teheted,
mert előbb vagy utóbb ki foglak üzni ebből a
paradicsomból.
— Mi történik odaleinn? — kiálta a baro-
net a felső szoba ajtajából.
— Az ég szerelmére kérlek, menj, — szól
nyilad Harcourt minden tagjában remegve, mert
a felesleges ember újbol való megjelenségét, azok
után, miket neki az ezredes mondott, meg nem
foghata, s attól is félt, hogy térje Roberttel való

részeg ember között hevenyében keletkezett ököl-
harc a gyors visszatérésre nem bírja.

A mindenütt előtörő közönségesség, a pi-
szok s a rossz sör dacára is a nagyobb vendéglők
kényelmét majmolta; volt pohárszéke, borozó szo-
bája, vendégszobája s étterme, utóbbiban a kések,
villák, kanalak, kis láncokkal az asztalhoz lévően
erősítve.

Az 1854. év egyik téli estéjén a vendégszo-
bában két férfi ült. Csupán a tűz, melyhez legug-
goltak, volt az egyetlen türethető tárgy a szobában.

A homokkal behintett padló, a törött szé-
kek, a megtépett s elrongyolott ablakfüggönyök
a papírral összeragasztott ablak fiókok, s a fala-
kon függő festmény-karikaturák, csak visszata-
szító hatást gyakorolhattak. A tűz vörös lángja
ellenben fölvidítólágg hatott az üvöltő szélben s
az ablakokhoz csapkodó hóban, esőben.

Künn a tengeren iszonyú lehetett az idő,
még a folyón is összeütödték a rajta levő hajók,
s a csolnakokat a csapkodó hullámok, a töltés
oldalához, s a hid falművéhez vagdalták.

— Iszonyú idő van odakünn, — szólt a két
férfi egyike. — Oly emberre nézve, kinek nincs
pénze, igazi gégemetsző idő.

Annak, ki ezt mondá, kora nehezen lett
volna meghatározható.

Bőrszine fakó volt és piszkos, haja fésület-
len, ruhája foltokkal borított és mocsos, míg
szája s álla csaknem eltűntek a bozontos szakál
mögött.

Társa, ki megjegyzésére csak hunyoritással

— Azt tudom, ön pedig gyá va ezember.
Azonban emiatt ne tartóztassuk föl magunkat. —
Akárja ön a gyermekét?
— Nem.
— Akkor rosszul értesítették. Azt hittem,
szüksége van önnek reá, hogy pénzéhez juthasson.
— Ez mindenesetre úgy volt korábban, de
már most nem. Halála által en leszek az egyedüli
örökös. Azonban jegyezze meg jól, nem kívánom
halálát. Csupán azt óhajtom, hogy tölem távoltar-
tassék. Nem tápláljak haragot irányában, de nem
kívánom öt látni, mert korábbi ostobaságomra em-
lékeztek.
— Ugy tehát szabadulni akar tőle?
— Igen.
— Meghízná ön jól a dolgot?
— Igen, de erőszakról nem lehet szó. Aki
a hit megöli, az saját életét játssa el. Csak azt
kívánom, hogy messze, lehetőleg az országon ki-
vül vitessék, többet nem.
— Nagyon szép, ezt könnyen elintézhették.
Ha ön jól hízet, a dolog azonnal megtörténik.
Most a követelésen s ajánlaton volt a sor;
előra alatt az alkú megkötötött Bithedale Ro-
bert előlegül ennyit meg enyit, Amerikába érve
pedig ismét enyit meg enyit kap. Midőn Harry
huszzonegyedik életét elér, évenként még külon két-
száz fontot kap, amíg el, csakhoggy kellő bizonyi-
tákok mutatasson föl életbenléte felől.
— S most, — szól a baronet, midőn min-
den elintéztetett, — mikor fog ön indulni.
— Harom nap alatt.

— Nem, sir; de elhatározám megtenni azt
amit ön óhajt, az egyetlen aggály, melyet érzek,
az, hogy semmi igényt sem táplálhatok a társá való
fölvételre. Ha ön talán csekély fizetés fölemelést
engedélyezne.

— Ah, ugyan hallgass a fizetésről, — ki-
áltá Dove megörülve. „Dove és Spanker ügyvé-
dek“ ez az igazi. Nyújtsd kezedet Tom. Most ér-
zem, hogy erősebb vagyok, midőn téged megbi-
zottammá és segédemmé tettelek, most már az
eredmény iránt is biztosabb vagyok.

Ezen az estén, Jessie husz fontra szóló
utalvánnyal azt a felhívást is megkapta, hogy
anyjával együtt, mihelyt lehet, „jőjön Richmoud-
ba.“

Mielőtt egy hét eltelt, létrejött a társas
szerződés s a sokat emlegetett új címtábla az aj-
tón fénylett.

Tom alig hihetett szemének, midőn azt meg-
pillantá, gondolatai azonban állásának kérdéséről
csakhamar az ügyletre fordult, melynek ezt az ál-
lást köszönhetette.

Még nem mult el tizennégy nap, midőn Tom
Dove új magán-szobájába lépve, az így szólt:

— Olvasd csak Spanker. Látod a szerencse
már kezd reánk mosolyogni,

Ezzel levelet nyújtott át hajdani irnokának,
mely így aangzott:

„Tisztelt uram,

„Nagy örömmre szolgál, önnel tudatni, hogy
Dulman József, ki az ön bűnygyében főtanú volt
ön ellen, a mult éjjel meghalt. Kevéssel halála

baronet, miközben ismét visszahanyattott székére. — Ön szemtelen gazember! — dörmögé a tozzon ön.
— Ön velem, egy amazzal szövetkezem. Tehát hát. —
váltól lépni föl ön ellen. Ha nem egyezik ki ismét visszahelyezi fogába pár nap alatt, s akkor reneget, máskép Courtney Cecilt, az államhatóság hogy meghalt, bár én nem hiszem, de Dove Lan- akarok, — folytatá Bithedale Robert. — Föltéve, — Ah, ugyan hallgassa még amit mondani — Meghalt.
— Meghalt.
— Ah, ugyan hallgassa még amit mondani — Meghalt.
— Ah, ugyan hallgassa még amit mondani — Meghalt.

— Ah, ugyan hallgassa még amit mondani — Meghalt.
— Ah, ugyan hallgassa még amit mondani — Meghalt.
— Ah, ugyan hallgassa még amit mondani — Meghalt.
— Ah, ugyan hallgassa még amit mondani — Meghalt.
— Ah, ugyan hallgassa még amit mondani — Meghalt.
— Ah, ugyan hallgassa még amit mondani — Meghalt.
— Ah, ugyan hallgassa még amit mondani — Meghalt.
— Ah, ugyan hallgassa még amit mondani — Meghalt.
— Ah, ugyan hallgassa még amit mondani — Meghalt.
— Ah, ugyan hallgassa még amit mondani — Meghalt.

— Ah, ugyan hallgassa még amit mondani — Meghalt.
— Ah, ugyan hallgassa még amit mondani — Meghalt.
— Ah, ugyan hallgassa még amit mondani — Meghalt.
— Ah, ugyan hallgassa még amit mondani — Meghalt.
— Ah, ugyan hallgassa még amit mondani — Meghalt.
— Ah, ugyan hallgassa még amit mondani — Meghalt.
— Ah, ugyan hallgassa még amit mondani — Meghalt.
— Ah, ugyan hallgassa még amit mondani — Meghalt.
— Ah, ugyan hallgassa még amit mondani — Meghalt.
— Ah, ugyan hallgassa még amit mondani — Meghalt.

— 69 —

— 64 —

előtt három hivatalos személy jelenlétében vallo- mást tett, hogy ön az ön terhére rótt büntényben ártatlan. Azt mondá, hogy általa nem ismert fér- fi jött hozzá, s őt megvesztegetés által arra bírta, hogy teljesen költött vállomást tegyen, s arra meg is esküdjék. Ez a férfi azt a pénzt adta neki melynek elsikkasztásával önt vádolák; bönös lel- kiismerete azonban visszatartotta őt attól, hogy azt fölhasználja. Ennél fogva halála előtt érintetle- nül adta át az összeget a tisztviselőnek, még azt is kinyilatkoztatván, hogy ama férfi unszolására ő adta az ön nevének a hamisított utalványokat is, ki azokat ismét az ön íróasztala fiókjába lopta, hogy ön ezáltal romlásba döntessék. Saját neje, ki most fogságban van, megerősíti vallomásait. A nő mint férje hamis esküvésének bűnrészesé- vonatott vizsgálat alá. A főbb hatóságot haladéktal- anul értesítik a dolgról, hogy ez kimondja az ön visszahelyezését; a dolog különben már kö- zöltetett a helyi lapban. Szerencsekívánatommal fogadja ön abbeii ígéretemet, hogy nemsokára kö- zelebbi részleteket közlendek önnek.

Beerhaven Fülöp ügyvéd

„Esq. Courtney Cecilnek“

— Tom kiáltá Dove, midőn új társa a le- velet elolvasta, ha Tracy és mylady Moreton megtudják, hogy Courtney Cecil visszahelyezettett becsületébe s jogaiba, képzelem minő nagy lesz elbámulásuk.

pénzünek fele elparoligott.
velem, s így azonnal utra kelt, mi mellett kez- kereste volna, elhatarozá a rablót Londonba kö- Davy a helyett, hogy Dove Laurencet föl- csé“-vel, mint Harryt nevezé, Liverpoolba megy. abbeii szándokot nyilvánította, hogy onnan „öcs-“ érkezte után azonnal sietve Londonba utazott s itt megfudták hogy Bithedale Robert meg- időben érkezett Richmondba.
részoldatást sem szenvedett, s így nejevel kello kacsal üldözni fogja a rablót, azáltal legkevesebb Az öreg bohóc abbeii határozata, hogy ma végleg odalenne.
kal elszakították volna tőle, s mintha élet-céjja nek valamely lényeges parányát erőszakkal elsa- leányka iszonyu írt ezert szívében, mintha léle- tározva a gyermekrabló üldözését, megindult, a midőn az öreg Davy unokájával, szilárdul elha- esetejűk itt. Csak anyit említhünk, hogy másnap esésnek az agálynak s a könyveknök ejét, nem Hogy mint töltötték azt az éjt, a kétségben Nelly oronkönyvekkel fogadtá.
lyó partján fölemkedett, haza feleindult, hol Shingsby Dickre oly végtetes befolyásu volt, a fo- Midőn az öreg bohóc a bukás után, mely intve kezével, távozott.

— Ném, most még nem. Ha, ha, ha! Pom- rod magad! s magaddal együtt engem is ejteni? ismeretséget feltöszhethé. — Romlásban aka- pás. Örömezt látom, hogy felsz tölem, jó éjt a viszonzlatásra.
E szavakkal a mész gazember üdvözlést intve kezével, távozott.
Midőn az öreg bohóc a bukás után, mely Shingsby Dickre oly végtetes befolyásu volt, a fo- lyó partján fölemkedett, haza feleindult, hol Nelly oronkönyvekkel fogadtá.
Hogy mint töltötték azt az éjt, a kétségben esésnek az agálynak s a könyveknök ejét, nem midőn az öreg Davy unokájával, szilárdul elha- tározva a gyermekrabló üldözését, megindult, a nek valamely lényeges parányát erőszakkal elsa- kal elszakították volna tőle, s mintha élet-céjja végleg odalenne.
Az öreg bohóc abbeii határozata, hogy ma kacsal üldözni fogja a rablót, azáltal legkevesebb részoldatást sem szenvedett, s így nejevel kello időben érkezett Richmondba.
itt megfudták hogy Bithedale Robert meg- érkezte után azonnal sietve Londonba utazott s abbeii szándokot nyilvánította, hogy onnan „öcs-“ csé“-vel, mint Harryt nevezé, Liverpoolba megy. Davy a helyett, hogy Dove Laurencet föl- kereste volna, elhatarozá a rablót Londonba kö- pénzünek fele elparoligott.

— 72 —

— 77 —

HETEDIK FEJEZET.

Találkozás a hóban.

Az „arany béka“ a sajátóságos állat arany- zott gypsz alakjával, mely se nem hal, se nem hus, se nem szárnyas, hátgerincének hegyén áll, s épen oly ostoba képe van, mint IV. Györgynek volt, midőn leitta magát, ama piszkos, göröngyös, bü- dös utcák egyikének oldalán állt, vagy inkább arra dőlt, melyek Wapping közelében a Themzére nyilnak.

Minthogy ez a korcsma, mint látszék, ere- detileg törpék számára épült, a jelenlegi nemze- dékből való vendégeknek mélyen meg kellett ha- jolniok az ajtóban, s ha az ember belépett leg- több esetben csevegő, tolongó, veszekedő, evő-ivó tömeg közt találta magát, kik mindig ugyanoly módon látszottak öltözködve lenni.

A legközönségesebb matröz korcsma volt ez. A poharak, kivéve a pálinkaivásra valókat, itt fényüzési cikkeknek tekintettek.

A szoba padozatát, a pohárszéket, az ablakokat s az egész faszerkezetet piszok vonta be s az ide- gen visszariadt volna az itt látott arcoktól és hal- lott beszédétől, még akkor is, ha két vagy több

mat New-Yorkba vitt. Ön előtt s előttem tud-
valavó okból kívánom, hogy mielőtt hajóra lépne,

„Felhalálhazom önt (Chaunty Harry gyámha-
mat Blithedale Robertnek,
Ez a következő sorokat tartalmazza:

„E szavakkal papirt adott át neki.
Ezt, s aztán menj utadra.
Kénytelen leszek a rendőrséget előszólítani. Olvasd
— Nézz ide öreg. Ne csinálj zavart; vagy
Blithedale küssé előre hajóva mondta:

„Vánszí tekintetere.
de a bohóc, nem ügyelve a többi jelenlevők ki-
— Hol a gyermek? hol van Harry? — kér-
nem sok éles látás kellett kifejtene, mert sem
— Ah — szól, — mindjárt gondoltam,
hogy nyomomban lesznék. Kitálaltam, hogy ön az,

— Ah — szól, — mindjárt gondoltam,
hogy nyomomban lesznék. Kitálaltam, hogy ön az,
nem sok éles látás kellett kifejtene, mert sem
nevet sem utazásom célját nem titkoltam el.
— Hol a gyermek? hol van Harry? — kér-
vánszí tekintetere.
Blithedale küssé előre hajóva mondta:

— Nézz ide öreg. Ne csinálj zavart; vagy
Blithedale küssé előre hajóva mondta:
„Vánszí tekintetere.
de a bohóc, nem ügyelve a többi jelenlevők ki-
— Hol a gyermek? hol van Harry? — kér-
nem sok éles látás kellett kifejtene, mert sem
— Ah — szól, — mindjárt gondoltam,
hogy nyomomban lesznék. Kitálaltam, hogy ön az,

— Ah — szól, — mindjárt gondoltam,
hogy nyomomban lesznék. Kitálaltam, hogy ön az,
nem sok éles látás kellett kifejtene, mert sem
nevet sem utazásom célját nem titkoltam el.
— Hol a gyermek? hol van Harry? — kér-
vánszí tekintetere.
Blithedale küssé előre hajóva mondta:
„Vánszí tekintetere.
de a bohóc, nem ügyelve a többi jelenlevők ki-
— Hol a gyermek? hol van Harry? — kér-
nem sok éles látás kellett kifejtene, mert sem
— Ah — szól, — mindjárt gondoltam,
hogy nyomomban lesznék. Kitálaltam, hogy ön az,

stáblert vett magához; épen abban a percben ért
a kikötőbe, midőn a fölkelő nap elterjeszté sugá-
rait a mérhetetlen tenger színe fölé.

— Melyik hajó az „igéret földje“? — kér-
de Dove Laurence a kikötő felügyelőjét.

— Azt még megláthatja ön futtában. — vi-
szoná a kérdező. — Még az éjjel elhagyta a
kikötőt. Ön is vele akart menni?

— Nem, nem! — kiáltá Dove, magánki-
vül az ijedtség miatt. — Elfogatási parancsom
van bizonyos személy ellen, ki a hajón van.

A felügyelő kacagott.
— Akkor azon bizonyos épen kisiklottt ke-
zei közül, — szól. — Már nem érheti utól. Lássá
ön épen eltűnik a látáron. Oda van!

— Ó, istenem! — kiáltá a bohóc, a kő-
mellvédre lerogyva, — hogyan mondjam meg Nel-
lynek, hogy Harry reánk nézve örökre elveszett.

A hajóval eltűnt az utósó remény is, melyet
az öreg ember táplált, s csak ebben a pillanat-
ban, midőn a fiu örökre elveszetnek látszott, ére-
zé, mily mélyen be van vésve szívébe annak
képe.

S a mint a hajó a hajnalpirban eltűnik, úgy
tűnnek el történetünk személyei is, kik hat hosz-
szu éven jöttek — mentek.

Ki mondhatná meg, vajon azok közül akkor
midőn a hetedik már mosolyg a természet ké-
pén, melyikük fog tovább segíteni a megkezdett
szövevény tovább szövésében?

— Ön ma alkalmasint gazdagon ebédelt,
Robert folytonosan kezét melegítette
mondani valóm nem levén, kérem önt távozók.
gadótt gyermekemé lett volna, meghalt. Több
ön beszél, hazugság. Éiam, vagyis az a fiú ki fo-
meg ön, mentől tovább, annál jobb. Minden, amit
— Nos, tehát nincs szűkségem reá. Tartsa
— Meghiszem azt.
— Tehát önnel van?

— Tehát önnel van?
gyermekket.
az első amit tudnom kell, az, akarja-e ön a
szándékkal jövekhöz, hogy pénzt szerezzék, s
gem jól érten meg, — viszonzá Robert. — Oly
— Mindenekelőtt kérem meg, hogy en-
— Hol van a fiú? ismételte sir Tracy.
— Mit? Mit gondol ön?

— Mit? Mit gondol ön?
kérdőzt.
szon melegsége, miközben oldalról szemlélte a
Robert kinyujtá kezét, hogy a jövevé par-
baronet.
— Hol van a fiú? — kérdezte tovább a
kényelmesen elhelyezkedett.
Robert, széket huzva a kandalló tűzéhez, melyen
leszek bátor magamtól helyet foglalni. — viszonzá
— Igen. Mint hogy ön nem kínál meg üléssel,
rel szemben egyenesen a dologra térni.
— szól sir Tracy, ki legjobbnak tartá ily ember-
— Ön bizonyos gyermek vőgett jó sir, nemde?
gyanus szemmel nézte belépte alkalmaival.
Sir Tracy Harcourt, ki őt még sohasem látta,
Blithedale Robert.

Blithedale Robert.
Sir Tracy Harcourt, ki őt még sohasem látta,
gyanus szemmel nézte belépte alkalmaival.
— Ön bizonyos gyermek vőgett jó sir, nemde?
rel szemben egyenesen a dologra térni.
— szól sir Tracy, ki legjobbnak tartá ily ember-
leszek bátor magamtól helyet foglalni. — viszonzá
Robert, széket huzva a kandalló tűzéhez, melyen
kényelmesen elhelyezkedett.
— Hol van a fiú? — kérdezte tovább a
baronet.
Robert kinyujtá kezét, hogy a jövevé par-
szon melegsége, miközben oldalról szemlélte a
kérdőzt.

— Tehát önnel van?
gyermekket.
az első amit tudnom kell, az, akarja-e ön a
szándékkal jövekhöz, hogy pénzt szerezzék, s
gem jól érten meg, — viszonzá Robert. — Oly
— Mindenekelőtt kérem meg, hogy en-
— Hol van a fiú? ismételte sir Tracy.
— Mit? Mit gondol ön?

— Mit? Mit gondol ön?
kérdőzt.
szon melegsége, miközben oldalról szemlélte a
Robert kinyujtá kezét, hogy a jövevé par-
baronet.
— Hol van a fiú? — kérdezte tovább a
kényelmesen elhelyezkedett.
Robert, széket huzva a kandalló tűzéhez, melyen
leszek bátor magamtól helyet foglalni. — viszonzá
— Igen. Mint hogy ön nem kínál meg üléssel,
rel szemben egyenesen a dologra térni.
— szól sir Tracy, ki legjobbnak tartá ily ember-
— Ön bizonyos gyermek vőgett jó sir, nemde?
gyanus szemmel nézte belépte alkalmaival.
Sir Tracy Harcourt, ki őt még sohasem látta,
Blithedale Robert.

Blithedale Robert.
Sir Tracy Harcourt, ki őt még sohasem látta,
gyanus szemmel nézte belépte alkalmaival.
— Ön bizonyos gyermek vőgett jó sir, nemde?
rel szemben egyenesen a dologra térni.
— szól sir Tracy, ki legjobbnak tartá ily ember-
leszek bátor magamtól helyet foglalni. — viszonzá
Robert, széket huzva a kandalló tűzéhez, melyen
kényelmesen elhelyezkedett.
— Hol van a fiú? — kérdezte tovább a
baronet.
Robert kinyujtá kezét, hogy a jövevé par-
szon melegsége, miközben oldalról szemlélte a
kérdőzt.

— Tehát önnel van?
gyermekket.
az első amit tudnom kell, az, akarja-e ön a
szándékkal jövekhöz, hogy pénzt szerezzék, s
gem jól érten meg, — viszonzá Robert. — Oly
— Mindenekelőtt kérem meg, hogy en-
— Hol van a fiú? ismételte sir Tracy.
— Mit? Mit gondol ön?

HATODIK FEJEZET;

A tengeri utazás.

Midőn az öreg bohóc ájulásából magához
tért, mert a két Blithedale által rajta elkövetett
erőszakoskodás őt ájulásba ejté, csakhamar visz-
szanyerte lelki jelenlétét is, s miután Nellyt bá-
torságra intette, biztotta, hogy menjen nyugodtan
aludni, ellenségei után ment.

Az éj holdfényes volt, s nem sokára meg-
pillantá a rablókat, mert a szintén magához tért
Harry teljes erejéből védekezett.

Nem messze a kicsiny háztól, melyben Da-
vy két védencével tanyát ütött, hömpölygött a
folyó, melyben Harry horgászni szokott. Ezen a
folyón keresztül széles fa-hid vezetett, szintén fá-
ból készült ócska és törékeny támlákkal.

Eme hid felé tartott a két derék testvér, s
midőn az öreg bohóc utólérte őket, azonnal reá
is léptek.

— Valamit mondok önnek, öreg, — kiáltá
Blithedale Róbert. — Nem használ semmit sem
ellenállása. Ketten vagyunk egy ellen, s ön azon-
fölül még öreg s erőtelen is. Nem szándékunk a
gyermekkel roszat tenni, tehát fogadja el taná-

től, — dörögött Róbert csendes örömmel, miután meggyszórádott, hogy öcsse meghalt. Mintha ez a kellemes gondolat új erőt kölcsönözött volna neki, Harryt erősebben megragadta, vonszolta maga után, dacára minden vonakodásának, az országot felé, hogy egy kicsi állt. — Szerencse, hogy Dick nem vitte magával a tárcát, gondola, miközben a kicsi gyorsan megindult.

Amint Róbert másnap este kilenc óra felé a richmondi lakására ért, Chaunty Harryt azonnal az öreg asszony örzete alá adta, ki gazdasz-szonya volt annak a szánalomra méltó szegényes háznak, melytől csak London legnagyobbországsab városvároszeiben találhatni.

Bithedalenek azonban megvoltak a maga okai, hogy magát ily módon elvonja a jobb állású emberek szeme elől.

Különben semmi más városvároszeiben sem láthatott volna valakit, ki oly készséggel szolgált volna neki.

Közvetlenül megérkezése után átöltözöködött a Harcourt-Houseba ment.

Itt, mintán leveleket küldött be, a baronnet elé bocsátatták.

— Az ördögbe is — gondola, miközben a széles lépcsőzeten a díszes lakosztályba fölment, — nem jobban él, mint én. Azonban bár szegény ördög vagyok is, mégsem irigylem őt. Nyomorult élet lehet az, így a boldogot jütszani, ennek a férfinak szerelmét hazudni, midőn tudja, hogy ő

— 67 —

csomat. Engedje őt velünk jöni, s ne avatkozzék a dologba, mert megbánja.

Davyt azonban épen nem riasztották vissza ezek a szavak vissza.

— Oly embereket, kik éj idején törnek be idegen lakásba, nem vezethet jó szándék, — kiáltá dühösen. — Rablók, tolvajok vagytok, s attól sem riadnátok vissza, hogy gyilkosokká legyetek. Nézzetek ide! Kérkedtek fiataliságtok- s erős voltotokkal, nézzétek mit hoztam magammal számotokra.

Az öreg bohóc ezt mondván, zsebéből pisztolyt vont elő, melynek fénylő csövét Róbert fejének irányába.

— Ragadd meg Dick! — kiáltá az idősebb testvér, s mielőtt az öreg ember összeszedhette volna magát, Dick kiragadá kezéből a pisztolyt, s miután őt magát is átfogta.

Róbert, kinek elég baja volt azzal, hogy Harryt fékentartsa, csak szemlélője volt a két küzdőnek, a nélkül, hogy segélyre lehetett volna öcscsének, míg végre azok a törekeny támlára dőlve, mindketten a vízbeestek.

Több ízben fölmerülve, majd ismét lesüllyedve, küzdöttek a nedves elembe is nem gyöngült dühvel, míg Róbert a támlányra hajolva nézte, amint öcscsének teste öntudatlanul csendesen uszott lefelé, míg az öreg bohóc a küzdelemben, mely Dick nyomorult életének véget vetett, teljesen kimerülve a parton fölmászott, s ott vizesen s védtelenül leült.

— Tehát ismét megszabadultam egy bolond-

— 66 —

szekivel se érintkeztek; felhatalmazom önt tovább, hogy mindenkit, ki hozzá igyekszik jutni, országokkal is visszautasítsam.”

„Sir Tracy Harcourt.”

Halványan, s minden tárgyában remegve adta vissza a bohóc az okmányt, tulajdonosának.

— Mintán a gyermek saját gyámja segítségét nyújt önnek jogtalan esekeményéhez, természetesen nem tehetek semmit, mindazáltal megkísérlem mindazt, ami tőlem telik.

E szavakkal elhagyta a szobát, miközben Bithedale Robert gúnyos tekintettel kísérte őt. Azután Nellyvel egyik közeli szegény kávéházba sietett, hol levelet írt Dove Laurencehoz.

A hajó melyen Bithedale mint halál, el akar utazni, a következő esütörtöken volt elhagyandó a kikötőt.

Dove csak másnap dében kaphatta meg a levelet s így késő este érkezett Londonba.

Az öreg bohóc mindamellett türelmesen várta szegény szobája ablakánál Nelly, s Nellyt vigasztalni igyekezve, bár szavai arcának kifejezése által teljesen meghazudtoltatván, azok ellenkező hatást gyakoroltak.

A nap elmúlt.

Lassan és kinosan múlt el a síró leánykára s a halvány öreg emberre nézve.

Vége tíz óra volt, s nemsokára gyors lépek hangzottak a lépcsőzeten.

— Dove Laurence léptei voltak.

Izgatótan és halványan, csaknem halvány-

— 74 —

nyabban, mint az öreg bohóc, lépett a szobába. mondván:

— Ön mr. Damer, nemde?

— Igen, sir, s ön mr Dove?

— Igen, jöjjen velem, nincs veszteni való időnk. Tíz perc múlva indul a vonat Liverpoolba. A leánykát hagyja itt ön, a vendéglősné az alatt ótalmába veendő őt. Jöjjen.

— Isten veled Nelly, holnap megint itt lesznek — kiáltá az öreg bohóc, ki belátta, hogy reá nézve minden esetre jobb lenne, ha egyedül menne. — A vendéglősnének megmondom, hogy gondolkodjék rólad. Ugy-e nem félsz, ha magadra hagylak?

— Nem, nem, csak hozd vissza magaddal Harryt, kedves nagybácsi, — viszonzá Nelly.

— Derék leányka vagy! — kiáltá Davy, unokahugát megcsókolva, s aztán a fogadósnének utasításokat adván, az ügyvéddel távozott.

Negyedórával később a vonat kirobogott a pályaudvarból.

A két férfiú érzelmének leírása csaknem lehetetlen volna. Egymást vigasztalni igyekeztek. Davy folyton sajnálkozott, hogy ostoba módon Dove Laurence urat nem kereste fel korábban, majd ismételve kérdezé, hogy hány óra, az ügyvéd pedig mindanyiszor füléhez tartotta óráját, meggyőződést szerzendő, hogy az szakadatlanul jár.

Vége Liverpoolba értek, s Dove Laurence már már biztosnak hitte a győzelmet. Gyorsan a legőzkelebbi rendőrállomásra ment, s ott kon-

— 75 —

Hona asszony folyó hó 20-kán elhunyt Debrecenben.

Martinszky József csanádi prépost 78 éves korában jobblétre szenderült.

Miklovics Ferenc földbirtokos 64 éves korában Budapesten elhunyt.

Vegyes hírek a vidékről.

Marcaliban (Somogy) a minden szép és nemesért lelkesülő fiatalság sebesültjeink javára f. hó 20-kán színelőadással összekötött hangversenyt rendezett. — **Balázs Sándor** „Kék szobá”-ját és „Mért nem házasodik a sógor”-át adták elő. A szereplők — mindnyájan műkedvelők — csaknem kifogástalan csinnal álltak meg helyüket. De mégis a művészi niveaut leginkább megközelíté **Krauss Jakab** úr a békitő sógor, és **Gözné Mariette** ő nsága **Vajkainé** és **Julesa** szerepében. Volt koszoru és tapsvihar. Azonban az est fénypontját kétségkívül a hangverseny képezte. — **Spiegel Arabella** kisasszony, a nemzeti színtanoda harmadéves csalogánya, ki pár év múlva művészeti egünk legragyogóbb csillagai közt fog helyet foglalni, és **Hoffmann kántor** ur, kik kellemes és esengő hangjukkal, művészi előadásukkal elragadták, meghódították a nagy közönséget, melyek soraiban a vidék legszébb, legelőkelőbb delnőit, urait láttuk. — A zenekiséretre — zongorán — **Marcal Elemér** ur, nevelő és lapunk rendes munkatársa kéretett föl. Hogy **Marcal** ur megnyit és hogyan konferált az est sikeréhez — mutatja a műértő publikum részrehajlatlan ítélete. Hogy **Marcal** kitűnő zenész, tudjuk, de hogy enyire legyen képes, nem tettük fel róla. Ő remekelt! Mert jó hangszerezen jól játszani, kellemes, de nem rendkívüli, hanem egy oly rosz zongorának gunyolt citerán, melynek billentyűit körömmel kell fölpiszkálni lenyomás után, a „Kunok”-at a „Piccolino”-t, a „Hugenották”-at s **Soldosné** dalait a „Sárga esikő”-ből szabatosan, hibátlan technikával kísélni, mintaszerű, egyöntetű ütemben vezetni — nem minden embernek adatik. A hangversenyt tánc követte, mely reggeli 3 óráig tartott. — Az estély anyagi eredménye — impozans.

Szolnokon a megyeház és gazdasági s ipari kiállítás ünnepélyes megnyitását e hó 28-dikáról, november 18-dikára halaszták.

Lichtenstein Rudolf herceg mult hét végén érkezett Gödöllőre, hol az udvari vadászatok holnap kezdődnek.

Komáromból gyászlapot kaptunk, mely özv. **Milassin Józsefné** szül. **Kovács Terézia** asszonynak 63 éves korában történt halálát jelenti; számos gyermeke, (közte **Milassin Vil-**

mos ismert fővárosi ügyvéd és lap-szerkesztő) feledhetlen jó anyát siratnak benne.

Marosvásárhelytől a **Bem** szobrát a jövő évben állítják fel, alkalmasint Szeben bevétele napján.

Esztergomban mult kedden ünnepelték a főgymnázium fölépültét.

A **győri nőegyletnek** **Királyné** ő felsége száz forintot adományozott.

Nagy-Károlyban **Csanády Lujza** k. a. általa himzett házi sapkát árverelt el a sebesültek családjai javára; ötven forintért kapta meg a legtöbbet ígérő.

Máramarosból írják, hogy az agg **Kovács Illést** szélhűdési roham környezvén, hirtelen segíteni akart magán véreerzésttel; de fájdalom, a véresztés egy hét múlva halálát okozta.

Pezsönyban **Baumann Lajos** mérnök, (kedvelt egyéniség) a temetőben agyonlőtte magát, a mint gyanítják: gyogyíthatatlannak vélt betegsége miatt.

Domonyban **Segesvári** bíró véletlenül agyonlőtt egy embert, ki parancsának nem engedelmeskedett.

Félegyházán, az izraelita ifjuság e hó 20-án táncmulatságot tartott a sebesültek javára, sok kedves hölgy, köztük **Leuchter** és **Schwarz** nővérek, **Lederer** és **Vermes** kiasszonyok részvételével; fölülfizetés 10 frt 40 kr volt.

A „**Zastava**” jelenté, hogy a **Miletics** pör miatt kétezer forintnál többet foglalván le a hatóság a lap biztosíték-pénzéből, ha a közönség nem adakozik, anyagi akadályok miatt a lap további kiadása lehetlenné válik.

A **postautalványok** díjainak megváltoztatását és a közönséges postautalványoknál egy utalványra felható összegnek felemelését, a belföldi forgalomban a kereskedelemügyi minisztérium a következőkben rendelte el: I. A belföldön ide értve az osztrák postautalványok számára 1870. évi május hó 1-én életbe lépett tarifa, 1878-ik évi november hó 1-től kezdve megszűnik és helyébe lép a következő új tarifa: 5 frtig terjedő összegért 5 kr, 5 forinton felül 50 frtig 10 kr, 50 frttól 150 frtig 20 kr, 150 forinttól 300 frtig 30 kr, 300 forinttól 500 frtig 50 kr, 500 frttól 1000 frtig 1 frt, 1000 frttól 2000 frtig 1 frt 50 kr, 2000 frttól 3000 frtig 2 frt, 3000 frttól 4000 frtig 2 frt 50 kr, 4000 frttól 5000 frtig 3 frt. — II. A közönséges (nem kincstáriilag kezelt) postahivataloknál egy utalványra feladható vagy kifizethető összeg ugyan e naptól kezdve 100 frt, ól 150 frtra felemeltetik. A kincstáriilag kezelt postahivatalok, az egymás közt váltott forgalomban, egy postautalványon 1000 forintot. — és ha az utalvány Budapestre vagy Bécsbe

szól, 5000 frtot is vehetnek fel — III. A táviratilag egy utalványra utalványozható összeg a közönséges postahivataloknál feladott, vagy kifizetendő utalványokra nézve szintén 150 forintra emeltetik fel, ellenben a kincstáriilag kezelt posta hivatalok közti forgalomban 500 frttal megmaradt. IV. A most használatban levő postautalványi űrlapok elfogytával új alakú űrlapok fognak kiadni, melyek levéljeggyel ellátva nincsenek, és minden postahivatalról darabja 1/2 krért kapható lesz. Egyebekben a fennálló szabályok változatlanul maraenak.

Vegyes hírek a külföldről.

Ékszer vérből. Németországban nagy divat most marhavérből készíteni ékszerekviselése; egész a családásig hasonlítanak a lábából vagy kaucsuk-készítettekhez s még szebb fekete színük van, mint amazoknak. Az ékszerek készítése egyszerű. A vért először áttörik sűrű szitán, aztán megszáritják, hogy porrá lehessen törni. Mikor ez megtörtént, ismét átszitálják, aztán a mintákba tömik. Száz, százötven Celsius-fok meleg és öt-tíz pernyi erős nyomás után készek az ékszerek; csak fényesíteni kell s be van fejezve a processzus.

Berlinben a német gyűlés ülészakát, miután a szocialisták elleni törvényjavaslatot a többség (de csak harmadfélvire) 221 szavazattal 149 ellenében elfogadta, császári üzenettel bezárták.

Viktória angol királynő mult hétfőn ment Balmoralból Windsorba, honnan egy hó múlva **Wight**-szigetre vonul.

Düsseldorfban a színház bejáratánál falragaszokban hívta fel az igazgató a hölgyeket, hogy kalapjukat a nézőtérre tegyék le.

A **köztárlaton** e hó 16-án egy csokoládé-gyárost saját gőzgépe megkapván, elragadott s darabokra zúzott.

Bluntschli, európai hírű jogtudós, az augsburgi „Allgemeine”-ban cikksorozatot irt a berlini szerződésről s ebben a bosniai megszállásról azt állítja, hogy ezzel az oroszországi panszláv párt nehezen kiheverhető vereséget szenvedt, mert korlát van általa emelve az Európát fenyegető panszláv barbarizmus elé.

Király ő felsége megerősíté az osztrák-magyar bank alakuló gyűlésén választott főtanácsokat.

Grof Szapári László altábornagy valószínűleg trieszti hadparancsnok lesz.

Bosniából hazarendelt négy hadosztály 58,000 emberből áll; a két tartományban maradó sereg létszáma

